

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra německých a rakouských studií

Bakalářská práce

2019

Kateřina Uhlářová

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra německých a rakouských studií

**Colonia Dignidad: (sebe)prezentace a skutečnost. Zločiny
přesahující hranice**

Bakalářská práce

Praha 2019

Autor práce: Kateřina Uhlářová

Studijní program: Česko - německá studia

Vedoucí práce: PhDr. Miroslav Kunštát Ph.D.

Rok obhajoby: 2019

Bibliografický záznam

UHLÁŘOVÁ, Kateřina. *Colonia Dignidad: (sebe)prezentace a skutečnost. Zločiny přesahující hranice*. Praha, 2019. 60 s. Bakalářská práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Katedra německo - rakouských studií. Vedoucí bakalářské práce PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Abstrakt

Tato bakalářská práce pojednává o německé kolonii v Chile, zvané „*Colonia Dignidad*“. Kolonie „*Důstojnost*“ byla sekta vedená Paulem Schäferem v Chile od roku 1961 až do jeho útěku před spravedlností v roce 1997. Za dobu existence byly jejím vedením páčány nelidské zločiny obrovských rozměrů.

Práce představuje nejen historické pozadí a vývoj kolonie, soustředí se také na osobnost jejího vůdce Paula Schäfera, vnitřní chod a podmínky panující uvnitř této sekty. Stěžejním prvkem je popis zločinů, které byly vedením kolonie páčány nejen na jejích členech, ale i za hranicemi tohoto společenství. Tento písemný dokument pracuje rovněž s politickou a právní problematikou včetně aspektu veřejného názoru a povědomí. Cílem této bakalářské práce je poskytnout čtenáři ucelené informace, které pomohou pochopit hlubší kontext a pozadí případu „*Colonia Dignidad*“.

Bakalářská práce je zpracována chronologicky. Přináší analýzu témat přidružených ke *Colonia Dignidad* a seznamuje s fakty, se kterými se - vzhledem k nízkému povědomí a nedostupnosti adekvátních zdrojů v České republice - nemůže běžný čtenář jednoduše seznámit. Jednotlivým tématům jsou věnovány samostatné kapitoly.

Bakalářská práce je rozdělena na kapitoly pojednávající o Paulu Schäferovi; vzniku, vývoji a podmínkách v kolonii; politickém kontextu; trestných činech spáchaných mimo *Colonii Dignidad*, a veřejných reakcí.

Tato práce odpovídá na otázky spojené se zločiny společenství a předkládá jejich popis tak, aby byl čtenář seznámen s reálným fungováním sekty i za jejím územím. Dále odpovídá na otázky, jakým způsobem bylo na kolonii nahlíženo a jak se postup obou vlád a široké veřejnosti včetně právních kroků k této kolonii během let vyvíjel.

Výsledkem práce je písemný materiál obsahující široké spektrum informací, který poskytne čtenářům hlubší náhled do problematiky „*Colonia Dignidad*“ jako celku.

Abstract

The bachelor thesis deals with the German colony in Chile, called "*Colonia Dignidad*". The "*Dignity*" colony was a cult led by Paul Schäfer in Chile from 1961 until his escape in 1997. Throughout its existence, its leadership has committed inhuman crimes of enormous proportions.

The thesis presents not only the historical background and the development of the colony, it also focuses on the personality of its leader Paul Schäfer, the inner functioning and conditions prevailing within this cult. The key element is the description of crimes committed by the colony's leadership not only on its members but also beyond its borders. This thesis also works with political and legal issues, including public opinion and awareness. The aim of the bachelor thesis is to provide the reader with comprehensive information that will help to understand the deeper context and background of the "*Colonia Dignidad*" case.

The bachelor thesis is processed chronologically. It brings an analysis of the themes associated with Colonia Dignidad and introduces the facts that - due to the low awareness and unavailability of adequate resources in the Czech Republic - the ordinary reader cannot simply get acquainted with. Individual chapters are devoted to individual topics.

The bachelor thesis is divided into chapters dealing with Paul Schäfer; development and conditions in the colony; political context; crimes committed outside the Colonia Dignidad; and public responses.

The thesis responds to questions related to the community crimes and presents their description so that the reader can learn the real functioning of the cult within and beyond its borders. Thesis also answers the question of how the colony was perceived and how the actions of both governments and the general public, including the legal steps towards colony, has developed over the years.

The result of this thesis is a written material containing a wide range of information, which will give readers a deeper insight into the issue of "*Colonia Dignidad*" as a whole.

Klíčová slova

Colonia Dignidad, Paul Schäfer, německo-chilské vztahy, Augusto Pinochet, kolonie.

Keywords

Colonia Dignidad, Paul Schäfer, german-chilean relationships, Augusto Pinochet, colony.

Title/název práce

Colonia Dignidad: (Self)Presentation and Reality. Crimes Exceeding the Borders.

Rozsah práce: 105 503 znaků včetně mezer.

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 10.5.2019

Kateřina Uhlářová

Poděkování

Mé poděkování patří především panu PhDr. Miroslavu Kunštátovi Ph.D., za cenné rady a pomoc při zpracování této bakalářské práce. Ráda bych také poděkovala panu Mgr. Janovi Jindrovi, který mi poskytl materiály získané během jeho pobytu v Chile, a společně Markétě Macho, jejíž překlady a konzultace mi pomohly se studiem zdrojů ve španělském jazyce. Mé poděkování patří také Oliverovi Vondráčkovi za podporu a pomoc během tvorby této práce.

PROJEKT BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno:

Kateřina Uhlářová

E-mail:

katerina.uhlarova@seznam.cz, 79857621 fsv.cuni.cz

Semestr:

4.

Akademický rok:

2016/2017

Název práce:

Colonia Dignidad: její prezentace a skutečné funkce

Předpokládaný termín dokončení (semestr, školní rok):

6. semestr, akademický rok 2017/2018

Vedoucí bakalářského semináře:

PhDr. Tomáš Nigrin, Ph.D.

Vedoucí práce (není povinné):

Zdůvodnění výběru tématu práce (5 řádek):

Stěžejním důvodem pro zvolení tohoto tématu byl fakt, že mnoho lidí o Colonii Dignidad či Paulu Schäferovi nikdy v životě neslyšelo. Většina materiálů dostupných v České republice obsahuje pouze okrajové informace, které poskytnou jen ty nezákladnější údaje. Kvůli všeobecné (spíše) nevědomosti o Colonii Dignidad jsem se rozhodla věnovat tomuto tématu, abych alespoň napomohla rozšíření povědomí o sektě takových rozměrů.

Předpokládaný cíl (5 řádek):

Cílem mé bakalářské práce je vypracování písemného materiálu, který bude obsahovat ucelené ověřené informace o Colonii Dignidad a osobnostech s ní spojených. Bakalářská práce bude především také poskytovat kvalitní a konkrétní odpovědi na většinu otázek týkajících se existence Colonia Dignidad. Důležitým cílem je rovněž zodpovězení výzkumné otázky - Jaké byly skutečné funkce Colonia Dignidad v Chile.

Základní charakteristika tématu (10 řádek):

Colonia Dignidad, v celém španělském znění Sociedad Benefactora y Educacional Dignidad, byla německo-chilská kolonie vzdálená asi 400km od Santiagu de la Chile, vedená náboženským fanatikem a pedofilem Paulem Schäferem. Jedná se o kontroverzní téma, zahrnující problematiku násilí, diktatury, zneužívání dětí, ilegální držení zbraní, únosů a především sekty. Z důvodu ne zcela jasných vztahů mezi Paulem Schäferem a německými politiky jde také o relativně citlivou problematiku německé i chilské vlády, ke které ani v současné době nenalezneme zcela jasná vysvětlení. I přese všechny zločiny napáchané v rámci Colonia Dignidad se jedná o poměrně neznámý německý pojem, ke kterému není jednoduché sehnat ucelené faktografické informace. Navzdory své minulosti existuje kolonie v Chile dodnes, avšak pod názvem Villa Baviera.

Předpokládaná struktura práce (10 řádek):

Má budoucí bakalářská práce bude rozdělena do několika kapitol dle uvedených podtémat. V předběžném rozdělení práce by se jednotlivé kapitoly pravděpodobně dělily na: deskripci instituce (o jakou organizaci se jednalo, kde se nacházela, okolnosti vzniku apod.), téma osobnosti Paula Schäfera a jeho přívrženců, problematiku náboženství kolonie (utváření nového náboženství, následování vymyšlených zásad ...), politický kontext (prezident Allende, generál Pinochet, německé velvyslanectví v Chile atd.) a situace v kolonii/Chile dnes (Villa Baviera, transformace vnitřních podmínek sekty...), společně s mapováním stanovisek německé vlády. Nejpodstatnější částí práce bude zaměření se na zodpovězení výzkumné otázky - tedy jaké byly skutečné utajované funkce kolonie, k čemuž nezbytně patří i deskripce oficiálních funkcí, uváděných samotnou kolonií či politickými orgány, Dle rozsahu a možností by mohla být samostatnou kapitolou také otázka odškodnění obětí.

Základní literatura (10 nejdůležitějších titulů):

Klaus Schnellenkamp: Geboren im Schatten der Angst. Ich überlebte die Colonia Dignidad. München 2007

Efrain Vedder: Weg vom Leben. 35 Jahre Gefangenschaft in der deutschen Sekte Colonia Dignidad. Berlin 2005

Friedrich Paul Heller: Colonia Dignidad: Von der Psychosekte zum Folterlager. Stuttgart 1993

Friedrich Paul Heller: Lederhosen, Dutt und Giftgas. Die Hintergründe der Colonia Dignidad. Stuttgart 2011

Dieter Maier: Colonia Dignidad: Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile. Stuttgart 2016

Ulla Fröhling: Ukradený život- léta týrání a ponižování v náboženské sektě. Frýdek-Místek 2013

Gero Gemballa: Colonia Dignidad: Ein deutsches Lager in Chile. Reinbek bei Hamburg 1988

Gero Gemballa: Colonia Dignidad: Ein Reporter auf den Spuren eines deutschen Skandals. Frankfurt am Main 1998

Horst Rückert: Das Blendwerk: Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“. München 2014

Friedrich Paul Heller. Die Letzten der Letzten: Die Frauen in der Colonia Dignidad, Ideen und Informationen zum Weltgebetstag der Frauen. Berlin 2011

Podpis studenta a datum

23. 2. 2017

Schváleno

Datum

Podpis

Vedoucí bakalářského semináře

Garant oboru

Obsah

Úvod	2
1. Paul Schäfer - životopis	5
1.1 Dětství a předválečné období	5
1.2 Druhá světová válka a poválečné období.....	7
1.3 1954-1960.....	8
1.4. Přesun do Chile.....	9
2. Colonia Dignidad - zrození kultu	12
2.1 Začátky.....	12
2.2 Výdělek	15
2.3 Vnitřní poměry	16
2.4 Náboženství jako zdroj moci.....	23
3. Politický kontext	25
4. Colonia Dignidad - centrum zla. Zločiny „přesahující hranice“	29
5. Schäferův “pád“	34
5.1 Pád režimu a útěk do Argentiny	34
5.2 Zatčení a soudní proces.....	37
5.3 Kolonie “po“ vůdci.....	38
6. Reakce a opatření - případ „Colonia Dignidad“	40
6.1 První zprávy.....	41
6.2 80. léta.....	43
6.3 Po Schäferově útěku	48
Závěr	51
Summary	54
Použitá literatura	56
Seznam příloh	61
Přílohy	62

Úvod

Tato bakalářská práce se zabývá tématem „Colonia Dignidad“ - německé kolonie v Chile, která byla založena Paulem Schäferem v roce 1961. Kolonie „Důstojnost“¹ čítala dohromady zhruba 300 lidí, kteří byli nuceni pod Schäferovou vládou žít v nelidských podmínkách.

Colonia Dignidad představuje skandální případ v dějinách Spolkové republiky Německo a Republiky Chile. Přestože její brutální zločiny způsobily v Německu a Chile značné skandály, dokázala pod vládou Paula Schäfera existovat od roku 1961 do roku 1997 bez radikálnějších změn a spravedlnosti pro oběti. Ani výpovědi svědků, kampaně médií a Amnesty International nepřinesly po dlouhá léta požadovaná opatření a justiční kroky.

Ačkoli se jedná o zločiny hrůzných rozměrů, není veřejnost, především česká, o této problematice z neznámých důvodů dosud dostatečně informovaná, a věrohodných zdrojů je nedostatek. K rozšíření povědomí o kolonii pomohl teprve až film Florianu Gallenbergera z roku 2015: „*Colonia Dignidad - es gibt kein Zurück*“.

Převážně je Colonia Dignidad prezentována s důrazem na zločiny, které se děly v rámci tohoto společenství; problematika zločinů Paula Schäfera a jeho přívrženců sahá však dále do Chile - otázka existence kolonie je komplikovaná a spleť, nelze na ni pohlížet jen v rozmezí vnitřního chodu sekty. Cílem této bakalářské práce je tedy zaměřit se také na popis těch zločinů, které hranice Colonia Dignidad přesáhly; vzhledem k povaze těchto zločinů je práce psána citlivým jazykem, avšak v plném rozsahu.

Výzkumné otázky bakalářské práce zní:

- 1) „Byly zločiny ‚přesahující hranice‘ páchané kolonií ‚Důstojnost‘ pouze zanedbatelnými přečiny, nebo se jednalo o zásadní provinění?“
- 2) „Do jaké míry představuje případ ‚Colonia Dignidad‘ selhání německé vlády a jak se na tomto případu podílel chilský stát?“

Tato bakalářská práce představuje jednopřípadovou (historickou) studii, jejímž předmětem zájmu je kolonie Důstojnost. Práce zkoumá okolnosti vzniku Colonia Dignidad a

¹ Český název je uveden jako „*Společnost pro blahobyt a výchovu – Důstojnost*“. Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013), s. 323.

pozadí její dlouholeté existence, s důrazem na život vedoucího této sekty, Paula Schäfera; soustředí se na charakterizaci vnitřních podmínek a deskripci páchaných zločinů. Prostřednictvím sebraných faktů také analyzuje politický kontext, právní opatření a reakce veřejnosti. Tato případová studie může být definována jako studie komunity; vzhledem k faktu, že Colonie Dignidad již v roce 1961 získala statut právnické osoby a byla uznána jako nevýdělečná organizace, lze tuto bakalářskou práci zároveň označit jako případovou studii organizace.

Zásadní zdroj pro tvorbu této bakalářské práce představovala kniha „*Ukradený život. Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ od Ully Fröhling. Přestože tato kniha v některých svých částech působí publicistickým dojmem a tíhne k vytváření fascinace, přináší detailní pohled do vnitřního chodu Schäferovy komunity, včetně osobních příběhů. Tento zdroj disponoval nejdetajnějšími informacemi o životních podmínkách v kolonii mimo jiné díky příspěvím a rozhovorům s bývalými členy kolonie. Dalšími zásadními prameny byly německy psané knihy „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“ od Dietra Maiera, „*Das Blendwerk. Von der ‚Colonia Dignidad‘ zur ‚Villa Baviera‘*“ od Horsta Rückerta a „*Colonia Dignidad. Von der Psychosekte zum Folterlager*“ od Friedricha Paula Hellera. Tyto knihy na rozdíl od Fröhling přináší méně citově zabarvená fakta a data týkající se Colonie Dignidad; chronologicky a srozumitelně interpretují dílčí problémy tak, aby byly pro čtenáře pochopitelné.

Zásadním materiálem byla zpráva „*Colonia Dignidad. Sociedad benefactora y Educacional Dignidad. Gesellschaft für Wohlfahrt und Erziehung... und Freiheitsberaubung und Folter und Geheimdienstkontakte...*“ vydaná v lednu roku 1988 Lateinamerika Nachrichten. Tato zpráva poskytla bližší konkrétní náhled do politické a právní problematiky, která je v případě kolonie Důstojnost velice komplikovaná a nejasná; na základě tohoto zdroje byla možná další konkrétní rešerše. Podstatnou součástí byl sběr materiálů dostupných skrze akademická i běžná periodika. Vedle akademických článků byly hojně využity běžné až bulvární zdroje, které byly nedílnou součástí pro mapování veřejného obrazu kolonie a rozšířených informací o utajovaných zločinech. Cenným pramenem byla také zpráva „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut Hopp innerhalb der Colonia Dignidad*“ vydaná Evropským centrem pro ústavní a lidská práva v roce 2011.

Díky laskavému svolení byly panem Mgr. Janem Jindrou pro tvorbu této práce poskytnuty jeho zdokumentované materiály z Chilského archivu. V kapitolách pojednávajících o právních opatřeních a politických záležitostech byly využity veřejně dostupné materiály pojednávající o Colonii Dignidad z Německého ministerstva zahraničí a

Německého spolkového sněmu. Jako cenný zdroj posloužily odtajněné materiály CIA-Ústřední zpravodajské služby USA. Čerpáno bylo také z webových stránek dnešní Villy Baviery a filmových dokumentů, včetně celovečerního snímku Floriana Gallenbergera „*Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück*“ z roku 2015, jehož zhlédnutí se stalo důvodem výběru tohoto tématu pro tvorbu bakalářské práce.

Během sběru dat bylo mou snahou kontaktovat pana Ernsta – Wolfganga Kneeseho, bývalého člena kolonie, který jako první v roce 1966 z kolonie utekl a podal svědectví o podmínkách panujících v kolonii. Dle odpovědi jeho ženy není bohužel pan Kneese v současné době po letech bojů s kolonií už ve stavu, kdy by mohl s tvorbou bakalářské práce blíže pomoci. Snaha o kontaktování samotné „Villy Baviery“² zůstala dodnes bez odpovědi.

Téma této bakalářské práce je velmi široké a je komplikované zpracovat veškeré dostupné informace. Vzhledem k rozsahu bakalářské práce je především pracováno s vybranými nejdůležitějšími fakty a skutečnostmi, zároveň byl však důraz kladen na komplexní pojetí problematiky a prezentaci problému jako celku, ne pouze vybraných perspektiv.

² Jedná se o současnou Colonii Dignidad, která se přejmenovala na „Villa Baviera“, a která v Chile stále funguje.

1. Paul Schäfer - životopis

„Colonii Dignidad“, v originálním znění „*Sociedad Benefactora Educacional Dignidad*“ (v německém jazyce „*Wohltätige und Erzieherische Gesellschaft Würde*“³) založil jakožto „charitativní“ náboženskou organizaci bývalý člen wehrmachtu a pedofil Paul Schäfer. Přestože nebyl nijak chytrý a vzdělaný, dokázal díky svému šarmu a umění manipulovat s lidmi vybudovat miniaturní „stát“ uvnitř dnešní Chilské republiky, který i přes výpovědi svědků, kterým se z kolonie podařilo uprchnout, podaná trestní oznámení a snahy mezinárodních organizací, jakými byla například Amnesty International (která přes dvacet let s Colonií Dignidad vedla soudní proces⁴), dokázal fungovat bez jakýchkoliv značnějších problémů přes třicet let.

„*Strýček Paul*“, „*Pius*“ nebo také „*Pastýř*“ Paul Schäfer, jak si s oblibou nechával říkat, potřeboval pro sebe vytvořit takové místo, kde by lidé žili pod jeho vládou, dle jeho vlastních vytvořených pravidel, a co je nejdůležitější, kde by mohl svobodně zneužívat malé chlapce, aniž by ho to mohlo nějakým způsobem ohrozit. K vytvoření si své vlastní říše využíval slovo Boží, lidskou touhu po lepším životě, kterou v poválečném Německu pocítila většina válkou zasažených lidí, především uprchlíků, a v neposlední řadě také pocit viny a hříchu, kterým si jako „*Bohem vyvolený duchovní*“ zajišťoval nikdy neuvadající náklonnost všech, kteří stáli o Boží milosrdenství.

Pro pochopení toho, jak bylo možné jedním člověkem ovládnout a zmanipulovat stovky lidí, odtrhnout děti od rodičů a přinutit je vzdát se veškerého majetku, je nutné zmapovat životopis Paula Schäfera od jeho narození až po jeho útěk z Colonie Dignidad a následné zatčení v Argentině nevyjímaje samotný soudní proces.

1.1 Dětství a předválečné období

Paul Schäfer byl narozen 4. prosince roku 1921, ve městě Troisdorf, v Německu. Byl nejmladším synem Anny Schäferové, svobodné Schmitzové. Anna Schäferová do manželství s Jakobem Schäferem přivedla svého prvorozeného syna Waltera, kterého porodila neznámému muži v předchozím vztahu. Manželé Schäferovi se nechali rozvést v roce 1931, když bylo Paulu 10 let. O pár let později se jeho matka znovu vdala, od roku 1941 již ale žila

³ Ulla Fröhling, *Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě* (Frýdek-Místek: Alpress, s.r.o., 2013), s. 323.

⁴ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 3-75.

ve vztahu s novým mužem.⁵

Celá rodina žila ve dvoupokojovém bytě, ve kterém býval Paul svědkem matčiných sexuálních aktivit. Zda mohl být Paul Schäfer obětí sexuálního zneužívání jednoho ze svých nevlastních otců, není jasné.⁶ Možné to však býti mohlo, u některých obětí sexuálního zneužívání, na kterých je tento zločin spáchán již během útlého věku, se mohou v dospělosti objevit stejné sklony k sexuálním aktům, který byly spáchány právě na nich samotných.⁷ Paul Schäfer byl neoblíbeným žákem, s podprůměrnými výsledky, během studia na obecné škole dokonce dvakrát propadl. Během svého mládí přišel Paul Schäfer o jedno oko, údajně během úrazu.⁸ Jiný zdroj ovšem uvádí, že byl Paul Schäfer již jako mladistvý velmi prchlivý, a že si oko sám během jednoho svého záchvatu vzteku vypíchl.⁹ Ztráta oka z něj sice utvořila outsidera označovaného přezdívkou „*Glasaug*“ (v překladu Skleněné oko), na druhou stranu jej v budoucnu rád využíval pro stavění sebe samotného do pozice „*zraněného důstojníka Wehrmachtu*“.¹⁰ Toto skleněné oko, které byl nucen kvůli své deformaci nosit, také umocňovalo jeho znepokojující vzhled, kvůli kterému mimo jiné byly jeho oběti, převážně děti, příliš vyděšené na projevení jakéhokoliv nesouhlasu. Gudrun Müllerová, členka kolonie rozená Wagnerová, která se s Paulem Schäferem poprvé setkala v roce 1955, uvedla: „...*Když jsem se mu podívala do tváře, byla jsem ušaslá...nebo vyděšená*“¹¹ Gudrun Müllerová také uvedla, že ji tehdy jako děvče napadlo, že: „...*to není křesťan, ale spíš zločinec*“.¹²

Se značnými obtížemi obecnou školu nakonec dokončil. V tomto bodě se zdroje informující o jeho následujících letech poměrně rozcházejí: Paul Schäfer měl údajně ve svých 15 letech doprovázet jakéhosi „*Danila- nejsilnějšího muže světa*“ po jarmarcích, následující rok měl nastoupit do firmy Dynamit Nobel, se sídlem v Troisdorfu, kde měl pracovat do svých 18 let.¹³ Dle Maiera¹⁴ měl Paul Schäfer do této firmy nastoupit už jako čtrnáctiletý chlapec. Schäferova minulost týkající se předválečných let či samotného období války je poměrně nejasná. Zdroje se v udávaných faktech rozcházejí, či o této době nevyovídají

⁵ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 14.

⁶ Ibid.

⁷ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013), s. 8, 77.

⁸ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 14.

⁹ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 9.

¹⁰ Ibid., v originále: „...*Selbststilisierung als verwundeter Wehrmachtsoffizier*“.

¹¹ „*Colonia Dignidad*“, (dokumentární film), režie José Maldivsky, Francie : Temps noir, (2006), v originále: „*Als ich ihm ins Gesicht sah, war ich erstaunt...oder...erschrocken...*“.

¹² Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ s. 45.

¹³ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ s. 43.

¹⁴ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 9.

vůbec.

1.2 Druhá světová válka a poválečné období

S jistotou však můžeme říci, že byl Paul Schäfer v roce 1941 povolán do vojenské služby. Jelikož se kvůli svému oku nemohl stát běžným vojákem, byl vyučen jako sanitář pro práci u Luftwaffe.¹⁵ Jeho zkušenosti a doba strávená ve válce se později odrážela i v jeho proslovech v Colonii Dignidad, kde si slovy: „*Vy vůbec nevíte, co znamená válka*“ zvyšoval respekt u všech přítomných.¹⁶ Kde však během války působil a co přesně zdě dělal, není dnes známo. Příslušná stránka měla být údajně ze spisu wehrmachtu vytržena.¹⁷ Maier¹⁸ ve své knize také zmiňuje, že pokud byla Schäferova jeho vlastní homosexualita (či potažmo pedofilie) již v té době známa, musel ji skrývat, jelikož by v opačném případě hrozilo jeho umístění do koncentračního tábora.¹⁹ Je tedy pravděpodobné, že se zneužíváním chlapců začal až po skončení nacistického režimu.

Paul Schäfer se z války vrátil jako jediný ze tří bratrů. Údajně měl Schäfer po válce (opět) doprovázet „jarmarkovou atrakci“ Danila předtím, než byl roku 1948 zaměstnán jako pečovatel mládeže v baptistické obci v Gartowě.²⁰

V této době, kdy má Paul Schäfer jakožto vychovatel mládeže takřka neomezený přístup k dětem, se začínají naplno projevovat jeho pedofilní a zároveň homosexuální sklony. Své oběti si pokud možno vybíral tak, aby v případě, že by se nějaký chlapec rozhodl na Schäfera podat stížnost, nebyl na výpovědi kvůli domnělé nedůvěryhodnosti oběti brán zřetel. Většinou se tedy jednalo o chlapce těžce vychovávatelné, s rozličnými problémy, nebo o děti pocházející z rozvrácených a nefunkčních rodin, u kterých si mohl být jistý, že je nikdo nebude brát vážně.

Schäfer využívá toho, že je pro mnohé ztělesněným „prorokem“, který jim pomůže najít cestu k Bohu. Než dojde ke zneužití chlapce, Schäfer se s ním dlouhou dobu modlí; poté

¹⁵ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 15.

¹⁶ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 9, v originále: „*Ihr wisst ja gar nicht, was Krieg bedeutet*“.

¹⁷ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 43.

¹⁸ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 9.

¹⁹ Ibid.

²⁰ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 10-15.

přechází k „něčemu, co bude jejich tajemstvím“²¹ a následně jej znásilní. Chlapcům, kteří často ani neměli ponětí, co se s nimi vlastně stalo, je následně Schäferem vyhrožováno. Obětem býval ve většině případů také vsugerován pocit viny, protože kdo se brání, či nesouhlasí s tím, co mu bylo prováděno, „hřeší proti Bohu, jehož prorokem byl právě Paul Schäfer.“²²

Paul Schäfer byl na začátku padesátých let z Gartowa propuštěn, údajně z důvodu jeho homosexuálních sklonů. Většina zaměstnavatelů Schäfera propouštěla na základě podezření ze sexuálního zneužívání, nebo kvůli jeho homosexualitě; oficiálně však tyto důvody nebyly nikdy uvedeny. Až do roku 1961 nebylo na Paula Schäfera podáno žádné trestní oznámení, žádný ze zaměstnavatelů se tím nechtěl oficiálně zabývat.²³ I proto bylo pro Schäfera snadné najít stejnou práci v jiných městech; v roce 1952 se stal vychovatelem v pečovatelském domě v Heidenheimu an Brenz, odkud byl ze stejných, výše zmíněných důvodů, o rok později propuštěn. Mezi lety 1953/1954 absolvoval Schäfer vzdělávací kurz pro vedoucí tohoto typu domovů, díky němuž se stal v roce 1955 na krátkou dobu zastupujícím vedoucím Mužského domova v Mönchengladbachu.²⁴

1.3 1954-1960

V roce 1954 se Paul Schäfer seznamuje s Hugo Baarem, baptistickým kazatelem. V baptistické obci, ve které Baar působil jako duchovní, často vystupoval i samotný Paul Schäfer. Když se později baptistická obec kvůli Schäferovi rozhádala, pár desítek párů následovalo Hugo Baara a Paula Schäfera, kteří se snažili o vybudování vlastní obce; Schäfer společně s Hugo Baarem a Hermannem Schmidtem, bývalým důstojníkem Luftwaffe, podepsali dokument údajně zakládající novou obec, ve kterém je Schäfer uveden jako vedoucí osoba, zbylí dva jako jeho první a druhý zástupci.²⁵

Zlomový okamžik v životě Paula Schäfera přichází 19. srpna roku 1955 v Karlsruhe, na vystoupení letničního kazatele Williama Marriona Branhama, kde se sešlo na několik tisíc věřících. Paula Schäfera vystoupení amerického kazatele inspiruje a následně navštěvuje

²¹ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 39.

²² Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 40.

²³ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 15.

²⁴ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 10.

²⁵ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 18.

náboženské obce po celém Německu, ve kterých se snaží k sobě připoutat co nejvíce věřících.²⁶

Zpočátku byla Schäferova přítomnost pro všechny zúčastněné jakýmsi oživením; pořádal pro mladistvé výlety, hry, táboráky; děti a dospívající byli schopni v noci utíkat oknem z domovů jen proto, aby se akcí pořádaných Paulem Schäferem mohli zúčastnit. Tato zdánlivě příjemná část však byla ihned zastíněna Schäferovou snahou rozvracet veškeré vazby, jen ne ty vedoucí k němu. Během pěti let byl schopný kompletně rozvrátit náboženské obce v Gross Schwülperu, Gronau, Hamburku, Štýrském Hradci a Salzglitteru.²⁷

Z úzkého kruhu přívrženců dokázal Paul Schäfer vytvořit „*Private Sociale Mission e. V.*“, („*Soukromou sociální misii*“) která vznikla 31. prosince 1956.²⁸ Hlavním cílem této náboženské misie bylo přijetí ohrožených dětí, pomoc sociálně slabším a šíření evangelia; sídlem organizace byl pozemek v Heide u Siegburgu.²⁹ O rok později, v roce 1957, navštívila objekt misie krajská sociální pracovnice, která do spisu uvedla, že na ni udělal dobrý dojem, a stejně tomu tak bylo i při další prohlídce.³⁰

Dne 23. září 1960 byl již hotový objekt svátečně otevřen. Oslav se účastnili i osoby z politické sféry; Dr. Freisecke, státní sekretářka Ministerstva pro rodiny a mládež, Peter Entzenbacher, CDU - zemský rada pro oblast Siegburgu, a především velvyslanec Republiky Chile, Arturo Maschke. Všichni přítomní obdivovali Paula Schäfera a jeho dílo jako „...obraz lásky k vlasti, uvědomění tradic, pořádek, čistotu a důvěru v boha, jakýsi ansámbl konzervativních ideálů 50. let.“³¹

1.4. Přesun do Chile

Již před rokem 1961 Paul Schäfer často hovořil o přesunu celé misie na prozatím blíže nespecifikované místo. Kolem počátku 60. let začíná využívat našetřené peníze a peněžní

²⁶ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 44.

²⁷ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.

²⁸ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 19;

European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 4.

²⁹ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 19.

³⁰ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 107.

³¹ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 20, v originále: „...ein Bild der Heimatliebe, des Traditionsbewusstseins, der Ordnung, der Sauberkeit und des Gottvertrauens, ein Ensemble konservativer Ideale der 50er Jahre.“

dary od členů a stoupců sekty k tomu, aby společně se svými nejbližšími pomocníky a vedoucími misie mohl procestovat státy, které se zdály být vhodnými pro pozdější usazení. Procestované a „protestované“ byly státy: Maroko, Tunisko, Egypt, Izrael, zvažované byly dokonce i takové státy jako např. Austrálie, Kanada, či Jižní Afrika.³²

Oficiálně Paul Schäfer plány na opuštění Německa podkládal náboženskými důvody. Odvolával se na „*volání Boha*“, údajně chtěl své stoupence odvést do země, „*kde by se mohli připravovat na blízký příchod pána a kde by mohli žít svou víru bez ohrožení a pronásledování*“³³. Kromě víry využíval také politické důvody, kvůli kterým bylo nutné hledat útočiště, a to konkrétně komunismus; „*ruská holinka, která rozdrtil Evropu*“. Zneužívá víry všech a tlumočí jim údajně Bohem svěřená proroctví: „*Nastane válka, přivalí se nebezpečí*“, odjezd do zaslíbené země je dle jeho názoru jediným možným východiskem.³⁴

Pravým důvodem byl však ten, že byl na Paula Schäfera v roce 1961 vydán zatykač. Dle Rückerta³⁵ se jednalo o dvě rodiny, dle Fröhling³⁶ o několik rodin, které vyslechly své děti a následně podaly na Paula Schäfera trestní oznámení kvůli pohlavnímu zneužívání. Otázkou zůstává, proč byl přesun plánován již několik let před zatykačem; možná Schäfer s přibývajícimi roky očekával, že na něj někdo trestní oznámení podá, a proto se snažil na svůj útěk řádně připravit. S jistotou to však tvrdit nelze.

Poté, co Schäfer informuje všechny členy misie o nutnosti přesunu do zaslíbené země: „*Ztratíme se, zachytil jsem hlas Boží, máme opustit tuto zemi a odejít do Chile. Je načase, je načase.*“³⁷ a poté, co jim předloží listinu, na kterou se mají zapsat všichni, kteří jej chtějí následovat, prchá údajně do Lucemburska, kde stráví následujícího půl roku.³⁸ Zde se však zdroje rozcházejí; dle Rückerta³⁹ to měl být Brusel, kde se Schäfer na nějakou dobu skryl. Přes Lucembursko se měl pouze přepravit z Evropy do Jižní Ameriky.

Vzhledem k vydaným zatykačům bylo nutné pro přesun misie vybrat takovou zemi, která neměla s Německem uzavřenou smlouvu o vydávání zločinců. Chilský velvyslanec Arturo Maschke, který se zúčastnil slavnostního otevření „*Private Sociale Mission*“, právě v

³² Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 163.;

Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 25.

³³ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 26.

³⁴ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 163.

³⁵ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 26.

³⁶ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 163.

³⁷ Ibid.

³⁸ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 164.

³⁹ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 26.

Chile zprostředkoval kontakty a umožnil Paulu Schäferovi nalézt útočiště na místě vzdáleném asi 35 kilometrů od města Parral, a 320 kilometrů od Santiaga.⁴⁰ Pozitivní byl také fakt, že Chile představovalo cílovou destinaci Němců již od roku 1846 a jejich přítomnost byla vnímána pozitivně, přičemž německé produkty představovaly pro Chilany kvalitní zboží.⁴¹

Paul Schäfer odkoupil za 34 tisíc německých marek „*Fundo El Lavadero*“, pozemek o rozloze asi 3 tisíce hektarů na řece Perquialauquén.⁴² Fakticky však pozemek nepatřil Paulu Schäferovi, ani instituci jako takové, nýbrž okruhu vedoucích.⁴³ Německé sídlo misie fungovalo ještě nějakou dobu i po odjezdu Paula Schäfera, pod vedením několika málo členů, kteří se buď rozhodli v Německu zůstat, nebo měli přijet až jako poslední, až bude vše v Chile zařízeno. Celý objekt byl prodán roku 1962 Bundeswehru za 900 tisíc německých marek.⁴⁴

Po útěku Paula Schäfera z Německa za ním do Bruselu ze všeho nejdříve odjíždí skupina mladých chlapců, aniž by věděli, kam jedou, nebo že se zde setkají s Paulem Schäferem.⁴⁵ Těchto několik hochů bylo posláno jako první ze strategického důvodu. Hrozilo, že by jako případní svědci či dokonce oběti mohli Schäfera ohrozit⁴⁶. Následovaly malé skupinky dospělých; většina z nich letěla letadlem, některé ženy byly přepraveny lodí z Janova do Chile. Doprava nezletilých dětí byla ztížena potřebnými souhlasly rodičů. Někteří rodiče, kteří nebyli přímými členy misie a pouze Paulu Schäferovi svěřili své děti, podepsali prohlášení, že s vycestováním svých dětí souhlasí. Oficiálním důvodem měla být „*účast na cestování dětského sboru po Evropě*“. Těm rodičům, kteří odmítli souhlas podepsat, byl jednoduše jejich podpis zfalšován a jejich děti uneseny. Jednalo se asi o 50 dětí, které byly takto od svých rodičů odvečeny. Nezletilí byli transportováni v nenápadných skupinkách po dvou až čtyřech dětech, se dvěma dospělými. Do roku 1963 vycestovalo dohromady na 230 lidí,⁴⁷ některé zdroje pracují s odhadem 300.⁴⁸

⁴⁰ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: Al Verlag GmbH, 2014), s. 26.

⁴¹ Peter Rosenberg, „*Deutsche Minderheiten in Lateinamerika*“, (Frankfurt Oder, 2001), s. 14-18.

⁴² Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 26.

⁴³ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 38.

⁴⁴ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 173.

⁴⁵ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 164.

⁴⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 7.

⁴⁷ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 26-27.

⁴⁸ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 4.

2. Colonia Dignidad - zrození kultu

2.1 Začátky

Colonia Dignidad vznikla oficiálně 26. června roku 1961 jako „*Sociedad Benefactora y Educacional Dignidad*“, v překladu „*Společnost pro blahobyt a výchovu- Důstojnost.*“⁴⁹ Jako oficiálně prezentovaný cíl bylo „*pomoci potřebným dětem skrze pracovní vzdělání k důstojnému životu.*“⁵⁰ V září téhož roku získala status právnické osoby a byla oficiálně uznána jako non - profitní organizace.⁵¹ Paul Schäfer si byl vědom výhod, které s sebou tento status přináší, a uměl je náležitě využít. Colonia Dignidad byla jakožto nevýdělečná organizace osvobozena od placení daní a mýtného, takže si Schäfer mohl nechat z Německa importovat to zboží, které mohl draze a především výhodně v Chile prodat. Jednalo se především o zbraně, které se staly velice cennou a žádanou komoditou v roce 1976, jelikož Chile bylo výrazně omezeno uvaleným embargem⁵². O těchto obchodech neměli obyvatelé kolonie samozřejmě žádné ponětí. Celníci ani příslušníci jiných, pro tuto záležitost pověřených úřadů, bedny s převáženým zbožím neotevírali, jelikož byly označeny jako „*Missionsgut*“⁵³ a celníci již byli obeznámeni, že se jedná o zásilky určené pro Colonií Dignidad, tedy pro váženou církevní organizaci.

Navenek měla být Colonia Dignidad dobročinnou křesťanskou organizací, která se měla starat o chudé a nemocné lidi - jedním z důvodů příjezdu do Chile, které Paul Schäfer oficiálně uváděl, měla být pomoc obětem zemětřesení, ke kterému došlo 8. června roku 1960 na jihu Chile. Během této katastrofy zahynulo 1 655 lidí, 3 000 bylo zraněno a okolo dvou milionu lidí přišlo o své domovy. Schäfer toto zemětřesení využil jako odůvodnění pro

⁴⁹ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 323.

⁵⁰ „*Aus einem Geisterhaus*“, Der Spiegel 48, (25.11.1991), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-13492281.html>, (staženo 1.4.2019), v originále: „*bedürftigen Kindern durch berufliche Ausbildung zu einem würdigen Leben zu verhelfen*“;

Catalina Gaete Salgado, „*Journalistic memory work and transitional justice in Chile: The case of the declassification of the Colonia Dignidad archives in Berlin*“, Journalism (5.12.2018), 1-19, dostupné z: <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1464884918817021?journalCode=jjoua>, (staženo 8.4.2019).

⁵¹ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 30.

⁵² Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 93.;

European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 3.

⁵³ V překladu se jedná o misijní zboží. Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 37.

odjezd; pro členy náboženské misie bylo křesťanskou povinností pomoci potřebným po takovémto neštěstí.⁵⁴ Dobročinná akce se však nikdy nekonala, samotný pozemek Fundo El Lavadero, který byl zakoupen za 34 000 německých marek, neposkytoval více než volný prostor pro stavbu a tak bylo nejprve zapotřebí vybudovat vlastní sídlo pro členy kolonie.⁵⁵

Dle výpovědí Wolfganga Müllera a Ernsta - Wolfganga Kneeseho byly začátky kolonie spojené s budováním zázemí velice těžké. Tvrdá práce společně s nevyhovujícími podmínkami probraly některé následovníky z náboženského omámení, jako tomu bylo v případě Ernsta - Wolfganga Kneeseho:

„Stojím tady uprostřed pralesa, bez otce a bez matky, jen se skupinou praštěných baptistů...Mám si tu vrážet hřebíky do nohou, trny do rukou, dělat si krvavé puchýře, vždyť tu dřeme jako šílení. Na spánek se nebere ohled, na čistotu už vůbec ne, ani na nějaké soukromí. Jsme nacpaní všichni do jedné ohromné skladištní haly. Ráno si čistíme zuby ledovou vodou z řeky a pastou, kterou někdo namíchal z hrubého písku, práškové křídly a trošky mentolové příchutě. Máme boty, které nám nesedí, oblečení, které nám nepadne. Opravdu nemám jediný důvod zůstat tady ani o den déle.“⁵⁶

Výchozí situace byla pro následovníky Paula Schäfera značně náročná; tvrdá práce, nedostačující hygienická opatření, krajně nevyhovující podmínky pro práci a odpočinek, všeobecné nepohodlí a nulové soukromí nebo ohledy na spánek.⁵⁷ Tváří v tvář chilské realitě dospělo mnoho členů k pocitům podvedení a zklamání; žádný slibovaný ráj se nekoná, „Fundo“ nenabízí ani minimum toho, co měli členové ještě donedávna k dispozici v Německu.

Pro mnohé znamenal příjezd značný šok a rozhořčení, nebylo však cesty zpět. Téměř všichni, kteří za Schäferem odcestovali, měli v té době minimální, nebo už žádný majetek či peníze, které by mohli využít po případném odchodu od Schäfera. Jednalo se o další promyšlené navázání členů sekty na „Pia“; kromě psychické závislosti se tímto vytvořila i závislost finanční, jejíž výhody mohl Schäfer pocítit právě v prvních letech Colonie Dignidad⁵⁸. Rodiny byly často rozděleny a děti se zde ocitly bez rodičů, takže byly odkázány

⁵⁴ Horst Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 31.

⁵⁵ Ulla Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“* (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 179.

⁵⁶ Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“*, s. 180-181.

⁵⁷ Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, s. 30-36.;

Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“*, s. 179-182.

⁵⁸ „Colonia Dignidad“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 7.

na „strýčka Paula“.⁵⁹

Nejdůležitějším elementem byl však v tomto případě strach. Nikdo si netroufl Schäferovi odporovat, natož se pokusit o zradu a utéct. Možný odpor vůči Schäferovi byl členy přirovnáván k sebevraždě.⁶⁰ Paradoxní je, že i přes značnou nespokojenost nedošlo nikdy k silnější opozici, která by Paula Schäfera otevřeně konfrontovala. Bylo to nejspíše i posedlostí a fanatickou vírou (které koneckonců přiměla věřící k odchodu z Německa do Chile), strachem z většiny nebo možná i optimistickým smýšlením, které dávalo naději na budoucnost, kdy „bude lépe“.

V případě, že se snad někdo opravdu odhodlal k útěku (něco jako svobodný odchod nepřicházelo v úvahu) a dostal se až k Velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Santiagu de la Chile, byl vyzvednut příslušnými členy kolonie a odvezen zpět, kde následoval tvrdý trest. Na spolupráci Paula Schäfera s německými diplomaty upozornil Ernst - Wolfgang Kneese, kterému se podařilo opustit Chile - a tím i doopravdy utéci od Paula Schäfera - až na třetí pokus v roce 1966.⁶¹

Značně náročná fyzická práce byla označována jako „bohoslužba“ nebo „náboženská povinnost“⁶², které se ovšem samotný „Pius“ nemusel zúčastnit. Pracovní nasazení se jeho samotného netýkalo, ať už šlo o jakoukoliv činnost. Schäfer se nejspíše neúčastnil žádného velkého budování osobně, jeho denní režim byl proti ostatním velmi uvolněný a pokud zahrnoval nějakou činnost, jednalo se o nenáročné pracovní úkony, což ve své knize popisuje Horst Rückert:

„Mohl vstávat kdy chtěl, pak se mohl courat po krajině, kárat, chválit nebo křičet na své přívržence, rozdělit příkazy vedoucímu týmu, znovu si odpočinout, vést zkoušku pěveckého sboru, nechat si naservírovat jídlo, pozvat k sobě do koupelny nějakého chlapce, anebo také nedělat nic z toho.“⁶³

Po tvrdé práci ve „Fundu“ nenásledoval žádný plat, pracovalo se o víkendech,

⁵⁹ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 4.

⁶⁰ Jan-Uwe Ronnenburger, „*Paul Schäfer: Das Ende einer Flucht*“, Stern, (11.3.2005), dostupné z: <https://www.stern.de/panorama/stern-crime/paul-schaefer-das-ende-einer-flucht-3543542.html>, (staženo 10.4.2019).

⁶¹ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 196.

⁶² Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 32-36.;

European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“, s. 3.

⁶³ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 36, v originále: „*Er konnte aufstehen, wann er wollte, dann über das Gelände schlendern, seine Getreuen tadeln, anschreien und loben, an die Führungsmanschaft Aufträge verteilen, sich wieder ausruhen, eine Chorprobe leiten, sich Essen servieren lassen, einen Jungen in sein Badezimmer rufen ... oder auch nichts von alledem tun.*“

svátcích, na spánek ani odpočinek se nebral žádný ohled. Jakákoliv nekázeň byla tvrdě trestána. Pracovalo se nepřetržitě na budování sídla; nejprve se vybudoval dětský domov, poté domov pro spolek, následovaly úpravy polí, budování cest, výstavba obytných domů pro nově příchozí, mlýn, nemocnice a škola.⁶⁴

2.2 Výdělek

K tomu aby mohla kolonie zůstat vůči svému okolí a širší veřejnosti uzavřená, musela být zároveň soběstačná. Pro začátek disponovala penězi z Německa; za prodej původního pozemku Bundeswehru získal Schäfer 900 tisíc Německých marek, což byl oproti výše zmíněným 34 tisícům vynaložených za pozemek „*Fundo el Lavadero*“, o rozloze 3 tisíc hektarů, značný rozdíl. Všichni členové kolonie museli veškerý svůj dosavadní majetek přepsat na kolonii, k tomu byly členům kolonie měsíčně zasílány důchody ve výši 30 - 50 tisíc německých marek.⁶⁵ Dalším zdrojem peněz byly obchody s potravinami a drogerií v Německu pod vedením Alfreda Schaaka, jejichž výdělky byly posílány do Chile.⁶⁶

Značnou výhodou kolonie, která byla pro veřejnost prezentována jako „*nezisková a prospěšná*“ organizace, bylo, mimo jiná privilegia,⁶⁷ osvobození od cel a placení daní.⁶⁸ Díky těmto opatřením mohl Schäfer nechat dovážet potřebné věci z Německa, které pak mohl draze v Chile prodat. Jmenovitě šlo například o zemědělské stroje nebo nákladní auta, ale využívalo se například i staré oblečení.⁶⁹ Schäfer pak tohoto výhodného dovozu využíval především pro dovoz zbraní.

Kromě dovážených surovin, kterými byla sůl, rýže a pohonné hmoty, si byl Schäfer a jeho následovníci v průběhu let už soběstační. V rámci kolonie fungoval mlýn, cukrárna, pekárna, řeznictví, sýrárna, limonádovna, včelařství, kožené dílny, pila, truhlářství, kováři, kovovýrobná, autodílny, lakovny, hangár, sklady, chladicí prostory, vlastní telefonní síť i výrobná elektrického proudu.⁷⁰ Díky chovům zvířat měla kolonie zásobu živočišných

⁶⁴ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 32.

⁶⁵ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 24-28.;

Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 36-39.

⁶⁶ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 4.

⁶⁷ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 25.

⁶⁸ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“, s. 3.

⁶⁹ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 24-28.;

Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 36-39.

⁷⁰ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 7.;

surovin.⁷¹ Dalším zdrojem byly doly, Colonia Dignidad těžila molybden a titan.⁷² Samotná spotřeba obyvatel kolonie byla nízká a tak mohla přebytky nabídnout k prodeji; její produkty byly prodávány v obchodech a dodnes představují „*typické německé výrobky*“.⁷³ Výdělek, který byla kolonie schopna zajistit, byl investován do dalších pozemků, finálně tak rozloha „*Funda*“ činila 14 tisíc hektarů.⁷⁴ V tomto údaji o rozloze se však zdroje rozcházejí; podle Rückerta se mělo jednat o výše zmíněných 14 tisíc hektarů⁷⁵, dle oficiální zprávy ECCHR⁷⁶ však činí dnešní rozloha kolonie asi 18,5 tisíc hektarů⁷⁷. Tento údaj je všeobecně nejistý, oficiální i neoficiální zdroje se v této informaci značně odlišují.

Dle zprávy soudce Hernána Roberta Aria z roku 1991, činil výdělek kolonie mezi lety 1984-1989 údajně 567, 5 milionu pesos, což představuje asi 1,7 milionu německých marek.⁷⁸ Kromě ilegálního obchodu, vedení restaurace a praní peněz napomohl k této částce také tvrdý režim uvnitř kolonie. Přestože se kolonie může jevit jako zdánlivě bohatá instituce, žádné z těchto peněz nebyly určeny pro samotné kolonisty. Vnitřní výdaje Colonie Dignidad byly velice nízké; členové žili v přísně skromných podmínkách, oblečení se nosilo téměř do zničení, hygienické potřeby byly na příděl, výplaty se nevyplácely, daně neodváděly a potrava byla chudá.⁷⁹

2.3 Vnitřní poměry

Colonie Dignidad představovala naprosto uzavřený svět, který fungoval dle vlastních pravidel. Přesněji řečeno, podle pravidel Paula Schäfera. To, o jak izolovanou kolonii se jednalo, může být demonstrováno na jazykovém vzdělání. Chilská komise, která kolonii navštívila po roce 1966⁸⁰, zjistila, že tamější obyvatelé ani po více než 5 letech života v Chile prakticky neumějí španělsky, mluví spolu pouze německy. Děti, kterých se kolonie „ujala“

Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 36-39.

⁷¹ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“.

⁷² Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 26.

⁷³ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 36-39.

⁷⁴ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 38.

⁷⁵ Ibid.

⁷⁶ European Center for Constitutional and Human Rights

⁷⁷ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s.3

⁷⁸ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 38-39.

⁷⁹ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 36-39.

⁸⁰ Jednalo se o parlamentní komisi, která měla po výpovědích prvních uprchlíků z kolonie prošetřit její vnitřní podmínky. „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 8.

(často se jednalo o unesené děti), se španělštinu odnaučili a mluvili už pouze německy.⁸¹

Kolonie byla od vnějšího světa zcela odtržená. Neexistovalo dostupné rádio, televize či noviny. Veškeré informace, které měli Schäferovi následovníci k dispozici, byly od vůdce, nebo od někoho z jeho vedoucí skupiny. Tohoto faktu samozřejmě „Pius“ zneužíval a předával dál pouze ty informace, které vyhodnotil jako výhodné; jednalo se třeba o politické dezinformace nebo zprávy o bývalých členech či rodinných příslušnících. Obyvatelům Colonie Dignidad nebylo umožněno udržovat vztah s rodinami či přáteli, kteří zůstali v Německu. Případné dopisy byly předepisovány a následně pouze podepsány, nebo celkově zfalšovány.⁸²

Území kolonie bylo před neexistujícím vnějším nepřítelem a před útěky členů chráněno několika způsoby. Plot vysoký asi 2,5 metru byl nahoře zajištěn ostnatým drátem, který navíc denně hlídkovali ozbrojení muži s vycvičenými bojovými psy. Existovat měl i další paralelní plot, zde se nejspíše jednalo o plot elektrický. Hlídky měly k dispozici vysílačky, telefony, dalekohledy a zařízení pro noční vidění. Vnitřní plocha kolonie byla zajištěna dalšími namotanými dráty, jejichž dotyk či přetržení spustilo v centrále alarm, členové se totiž směli pohybovat jen v povolených zónách. Na určitých místech byly schované kamery, mikrofony a nahrávací pásky.⁸³

Pokud byli v kolonii přítomni i obyčejní Chileané, jednalo se buď o studenty zdejší náboženské školy, pacienty nemocnice či pracovníky, kteří byli vedoucími najati; všichni tito lidé však byli odděleni od členů sekty.⁸⁴

Paul Schäfer postupem času vybudoval sídlo dle svých představ - vnitřní režim, který ho nemohl nijak ohrozit, a který zároveň díky patřičným kontaktům nemohl být vážně ohrožen ani vnějšími silami. K tomu, aby takový systém mohl fungovat, musel Schäfer využít všech možností k tomu, aby na něm jeho stoupenci byli maximálně závislí a především aby z něj měli strach.

„Pius“ jakožto nejvyšší duchovní a náboženský vůdce využíval zpovědi a psychický nátlak ve svůj prospěch; aby se jeho stoupenci „očistili“ od hříšných myšlenek, museli se mu

⁸¹ „Colonia Dignidad“, Lateinamerika Nachrichten 166, (leden 1988), s. 8.

⁸² Ulla Fröhling, „Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

⁸³ „Colonia Dignidad“, Lateinamerika Nachrichten, s. 29.;

Dietmar Pieper a Helene Zuber, „Die Pistole lag immer griffbereit“, Der Spiegel 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019).;

Bruce Falconer, „The Torture Colony“, The American Scholar, Washington 77, č. 4, (1.9.2008): s. 33-53.

⁸⁴ Anthony Faiola, „The Sins of a Would-Be Saint; German Preacher Accused of Sex Crimes in Chilean Cult“, The Washington Post (26.6.1997), dostupné z: https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1997/07/26/the-sins-of-a-would-be-saint/178ee4ca-d43f-4806-bcf1-3869d0eef176/?utm_term=.cfb2c9ed382b, (staženo 8.4.2019).

se všim - včetně svých vnitřních pocitů - vyzpovídat. Zpovědi trvaly často tak dlouho, že sama oběť „výslechu“ začala pociťovat vinu a byla přesvědčená o svém selhání.⁸⁵ Díky těmto psychologickým praktikám věděl Schäfer o členech kolonie téměř vše a mohl toho při vydírání plně využít.⁸⁶ Tímto byla splněna ona psychická závislost, která vedle závislosti finanční sloužila Schäferovi jako opěrný bod jeho moci.

Tato psychická závislost byla zdůrazněna lidskou samotou, kterou Schäfer v rámci kolonie „pěstoval“. Kolonisté nebyli de facto sami; členové společně jedli, pracovali, modlili se (vše v rámci jednoho pohlaví), ale nemohli pěstovat žádné vztahy, schůzky, společenství, volné chvíle... Něco jako rodinný život v kolonii, kromě pár vybraných jedinců, jako byl například Hartmut Hopp⁸⁷, nepřicházelo v úvahu. Děti, pokud se jejich rodiče nacházeli v kolonii, byly od svých matek a otců odtrženy, některé děti své biologické rodiče ani neznaly. Důvodem pro to mohl být i fakt, že někteří rodiče, kteří si ještě zachovali alespoň kousek rozumu, varovali své chlapce před Schäferem a vyprávěli jim o zneužívání. Toto promlouvání se skrze chlapce k Schäferovi doneslo a ten si byl vědom, že by toto „nevhodné“ chování rodičů mohlo u dětí vést k nechtěným důsledkům.⁸⁸

Sexuální a milostné vztahy byly zakázány a v případě porušení zákazu brutálně trestány. I přes zakázané bližší (a vlastně jakékoliv) vztahy se však v kolonii rodily děti. Některé vzešly z oněch povolených privilegovaných manželství, nějaké byly také adoptovány, některé ukradeny,⁸⁹ a možností je i to, že některé vzešly z nucených znásilnění.⁹⁰

Další důležitý aspekt, který Schäfer využíval k zajištění moci, bylo - jak popisuje Ulla Fröhling - vytvoření oběti a především zároveň pachatele pokud možno z každého člena kolonie.⁹¹ Toto se týkalo nejen zmíněných nucených znásilnění, ale především bití. Když Schäfer nařídil někoho zbít - i děti či ženy - musel být rozkaz splněn, jinak by byl odpůrce sám potrestán. Tento mechanismus představuje znak sekty, kdy lidé trestají podle rozkazu; někteří nemuseli cítit vinu, protože byli skrze daný rozkaz zbaveni odpovědnosti.⁹² Některí ze strachu, někteří ze zábavy či přesvědčení tak týrali někoho, o němž vůbec nevěděli, co

⁸⁵ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 129.

⁸⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 6.

⁸⁷ Hartmut Hopp byl oblíbenec Paula Schäfera a člen vedoucí skupiny. Jako lékař vedl nemocnici v Colonii Dignidad a reprezentoval kolonii ve vnějších záležitostech.

⁸⁸ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 207.

⁸⁹ Dietmar Pieper a Helene Zuber, „*Die Pistole lag immer griffbereit*“, *Der Spiegel* 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019), v originále: „*Plötzlich war ein Kind da, und wir wußten meist nicht, woher.*“;

„*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s.22-23.

⁹⁰ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 249-250.

⁹¹ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 250.

⁹² Jean-Marie Abgrall, „*Mechanismus sekt*“ (Praha: Karolinum, 2000), s. 65.

provedl. Kromě obětí se z nich tak postupně stávali rovněž i „*pseudopachatelé*“ čehož si byl Schäfer vědom a stylem „*udělal jsi to přece, máš na tom vinu*“ pak příslušné členy vydíral.⁹³

Nejvýznamnějším Schäferovým zdrojem moci bylo náboženství. V rámci svého vlastního upraveného výkladu dokázal v lidech vzbudit ohromný strach a provinění, všichni se báli zhřešení. Motiv hříchu tak „*Pius*“ ve svých rozpravách využíval často, především k zastrašení před kontaktem s opačným pohlavím; chlapcům bylo odmala vštěpováno, že styk s dívkami je hřích. Co však Schäfer za hřích nepovažoval, bylo jeho sexuální zneužívání malých chlapců. Paul Schäfer nebyl homosexuálem v pravém slova smyslu, své sexuální útoky směřoval na malé chlapce; dospělí a staří muži ho už nezajímali. To, že „*Pius*“ sám udržoval sexuální styky s chlapci, neznamenal, že by homosexuální styky u dospělých mužů, které už osobně nevyužíval, byly povoleny. Stejně jako sex s opačným pohlavím, i homosexuální pohlavní styk byl zapovězen.⁹⁴ Pokud chtěl Schäfer některého chlapce zneužít, využíval jeho strachu; malé děti bývaly osočeny, že je „*někdo*“ viděl, jak dělaly „*něco*“. Ze strachu pak děti přiznávaly to, co neudělaly, pro svůj klid a možná i pocit záchrany. Pokud se jednalo o nařčení ze sexuální aktivity a chlapec se již přiznal, byl nucen na Schäferovi ukázat, čeho se dopustil. Pak následovalo sexuální zneužití.⁹⁵

Týrání a sexuální zneužívání se však netýkalo jen chlapců. Dívky byly sexuálním násilím trestány; pokud mezi malými dětmi došlo k „*nepatřičnému chování*“, které mohlo znamenat například dětské poznávání těl, byly dívky ve věku do 10 let osočeny, že chlapce úmyslně sváděly. Poté mohlo dojít k sexuálnímu zneužívání, kdy nedocházelo ze Schäferovy strany k samotnému pohlavnímu styku, ale dítě bylo nuceno trpět jeho osahávání.⁹⁶ V tomto případě velmi pravděpodobně nedochází u Schäfera k sexuálnímu uspokojení, jedná se však o další způsob, jak dítě doživotně poznamenat a s tím vybudovat respekt na základě strachu. Týrání malých dívek mohlo pak po prohřešku zahrnovat velmi tvrdou práci a fyzické mučení nejen elektrošoky, které byly směřovány na oblast podbřišku a pohlavních orgánů.⁹⁷ Elektrošoky do vagíny, kterými se „*vyháněl d'ábel, který tam sídlil*“, zanechaly na ženách nejen doživotní trauma, ale i neschopnost mít děti. Kromě drastické sterilizace vyústilo časté mučení elektrošoky i do nervového poškození, které na ženách (i na mužích) zanechalo

⁹³ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

⁹⁴ Ibid.;

Dietmar Pieper a Helene Zuber, „*Die Pistole lag immer griffbereit*“, Der Spiegel 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019).

⁹⁵ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 214.

⁹⁶ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 216.

⁹⁷ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 217.

doživotní stopy například v podobě výpadků paměti.⁹⁸

Specifický případ sexuálního zneužívání představuje způsob, kdy nechal Schäfer dívky zdrogovat a chlapce donutil na nich vykonat soulož.⁹⁹ Zde se opět jedná o motiv oběť - viník; muži, kteří toto zažijí, se cítí provinile. Kdyby proti tomu chtěli protestovat, vědí, že oni sami byli ti, kteří se znásilnění dopustili. Nejspíše to a Schäferova homosexualita (rovněž opovržení ženami) byly důvody, proč znásilnění neprovedl sám. Otázkou dodnes zůstává, proč k těmto aktům vůbec docházelo. Fröhling zmiňuje možnost, že možná takto Schäfer testoval funkčnost sterilizačních metod, kterých se na ženách dopouštěl.¹⁰⁰ Pravděpodobné by mohlo být i to, že musela být kolonii - mimo povolená manželství - zajištěna porodnost. Pokud cílená reprodukce nebyl hlavní motiv, mohlo také dojít k situaci, kdy sterilizace nefungovala a o natalitu bylo postaráno nepřímou.

Aby Schäfer předešel nechtěným tajným stykům mužů s ženami, byly v kolonii vytvořeny dvě paralelní skupiny, které od sebe byly striktně odděleny - muži a ženy. Ženy byly zcela jasně mužům podřízeny. Bylo samozřejmostí, že i hierarchicky "nejvýše" postavená žena (příkladem lékařka či zdravotní sestra) byla vždy podřízena muži. Tyto dvě hlavní skupiny pak byly děleny do dalších podskupin dle věku. Ženy byly rozděleny do následujících skupin: „*Malá děvčátka, Datli, Jestřábi, Ptáci, Halalis, Dragounky, Skupina žen, Skupina babiček*“.¹⁰¹ V 60. letech, kdy ještě nebyla plně rozdělena moc, existovala "speciální" skupina nazvaná „*lila Gruppe*“; jednalo se údajně o neposlušná dospívající děvčata, která byla posílána k „tetám“. Zde pak vykonávala pod dohledem tvrdou práci a byla tak bita, že měla všude po těle modřiny - odtud název „*lila Gruppe*“. Byl to způsob, jak dívky stigmatizovat; jednalo se o další Schäferovu taktiku, kterou mohl osobnost jedince zlomit již v období dospívání.¹⁰²

Muži byli rozděleni do následujících skupin:¹⁰³ „*Malí chlapci* (ti rozděleni dále na *Edelweiser a Klíny*), *Armáda Spásy a Moritze* (dále dělení na *Zelené a Šedé*), *Askaris* (= *Šedí*), *Střední Panoši, Velcí Panoši, Comalos a Páni*“.¹⁰⁴ Některé skupiny měly zvláštní

⁹⁸ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 222-223.

⁹⁹ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 249-250.

¹⁰⁰ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 250.

¹⁰¹ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 23, v originále: „*Kleine Mädchen, Spechte, Falken, Vögel, Halalis, Dragoner, Frauengruppe, Omagruppe*“.

¹⁰² Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 22.

¹⁰³ Překlad německých názvů je v tomto případě nejistý, některá označení proto raději uvádím v německém jazyce.

¹⁰⁴ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 21-22, v originále: „*Kleine Jungen, Edelweiser, Keile, Heilsarmee und Moritze, Askaris, Mittlere Knappen, Große Knappen, Komalos/Comalos, Herren*.“

zaměření; příkladem mohou být *Dragounky*, které byly pověřené špiclováním.¹⁰⁵ Přesun z jedné skupiny do další byl podmíněn věkem, nebo pak Schäferovou “dobrou vůlí.“ Vedle pohlavního a věkové rozdělení členů kolonie fungovalo také rozdělení pracovní; každý z členů měl být schopen vykonávat 5 zaměstnání - pro všechny případy kvůli udržení soběstačnosti kolonie.¹⁰⁶

Paul Schäfer očividně ženami pohrdal. Nejen, že se neostýchal děvčata a ženy týrat, jeho opovržení ženami bylo patrné na chodu kolonie; již zmíněná podřadnost žen vůči mužům, dále nebyly ženy ušetřeny ani té nejtěžší práce a „*život musely vést jako stařeny*“.¹⁰⁷ Samozřejmostí bylo i to, že se ženy nemohly plést do vnitřního chodu kolonie. U mužů existoval „*Heerenabend*“ nebo „*Heerenclub*“ tedy mužský spolek, který představoval Schäferův řídicí orgán. Večer se někteří nebo všichni muži starší asi 30 let sešli a řešili denní záležitosti, případně udělovali tresty nebo je rovnou vykonávali.¹⁰⁸ Tato večerní sezení prezentuje názorně film Florianu Gallenbergera „*Kolonie- es gibt kein Zurück*“ z roku 2015.¹⁰⁹

Způsoby, jakými Paul Schäfer a jeho kruh nejbližších své následovníky mučil, byly promyšlené a velmi kruté. Především šlo o to, vypěstovat u členů kolonie obrovský strach. Schäfer si byl vědom toho, že lidé žijící ve strachu a nejistotě nepředstavují pro jeho život a chod kolonie žádnou hrozbu.

Kromě bití pěstmi, obušky a kabely byly využívány i nejrozmanitější metody trestů. Psi, kteří byli chováni v kolonii, byli speciálně vycvičeni tak, aby svůj útok směřovali na genitálie člověka. Schäfer je využíval také pro zastrašení, kdy byl rozrušený pes držen na vodítku jen pár centimetrů od obličeje oběti. Promyšleným trestem byla izolace, která následovala po vykonaném trestu; zároveň mohla sloužit i jako ochrana pachatelů. Fyzické tresty, jak už bylo částečně uvedeno, probíhaly za využití nejrůznějších prostředků. Elektrošoky byly často využívanou metodou v trestání, jejich časté aplikace vedly k poškození mozku a směřování na genitálie zapříčinilo sterilitu. Jejich použití nebylo podmíněno věkem, ušetřeny nebyly ani velmi malé děti.¹¹⁰

Dalšími prostředky byly léky a injekční preparáty, které byly členům nuceny ve

¹⁰⁵ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 23.

¹⁰⁶ Ibid.

¹⁰⁷ Dietmar Pieper a Helene Zuber, „*Die Pistole lag immer griffbereit*“, Der Spiegel 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019), v originále: „*Die Mädchen müssen ein Leben wie eine alte Oma führen...*“.

¹⁰⁸ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“,s. 22.

¹⁰⁹ „*Kolonie*“, („*Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück*“), (film), režie Florian Gallenberger, Německo/Lucembursko/Francie, (2015).

¹¹⁰ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

velkém množství; jejich nadměrné užívání vedlo k závislosti, slabosti nebo omámení, což byl další způsob, jak zajistit klidný provoz kolonie; užívání těchto léků mohlo vést i k doživotnímu poznamenání. Možností je i to, že v Colonii Dignidad mohlo být obyvatelům podsouváno LSD, s jistotou to však tvrdit nelze. Často byly neznámé látky podávané injekcemi aplikovány chlapcům a mužům přímo do varlat, která následně otékala. Zde se mohlo jednat nejen o druh trestu, ale také o možné lékařské pokusy.¹¹¹

Důvod pro potrestání se našel vždy, záleželo na Schäferových potřebách. Se strachem cítili oběti týrání také obrovskou bezmoc. Dle vyprávění svědků bylo absolutně nemožné se nějak obhájit; když už k výsledku došlo, následoval trest, ať už byl „viník“ trestán kvůli skutečnému prohřešku, či bezdůvodně. Obyvatelé kolonie si pak zvykli nebránit se, nebo alespoň zmírnit trest tím, že podávali výpovědi takové, jaké je chtěl Schäfer slyšet.

Schäferova komunikace s běžnými obyvateli Colonie Dignidad byla založena na vymývání mozku, podsouvání viny a argumentaci na základě Bible. Děti byly odmala učeny, že kontakt s druhým pohlavím je hřích, trestány byly i pouhé pohledy. Láska a jakékoliv city, včetně těch mateřských, nepřicházely v úvahu. Děti neznaly pohlazení ani něhu, od útlého věku byly vychovávány ve strachu a nejistotě, která byla doprovázena pravidelným fyzickým týráním. Někteří až do dospělého věku netušili, co je sex a co představuje - toto se týká i chlapců, kteří byli Schäferem zneužíváni; „to“ co s nimi prováděl, vnímali jako druh trestu, o kterém se nesmělo mluvit a který mohl vykonávat jen Paul Schäfer. Pokud někteří chlapci během večerů strávených s „Věčným strýčkem“ přišli na způsob sebeuspokojení, dělali potají co je jim příjemné, aniž by pořádně chápali sexuální význam.¹¹²

Náboženství bylo Schäferem zneužíváno ku vlastnímu prospěchu, lidé byli vydírání vlastními myšlenkami, které Schäferovi během zpovědí svěřili; strach z hříchu a věčného zatracení zaručoval maximální poslušnost vůči prorokovi, který kolonii vedl. „Pius“ podával falešné informace o „vnějšku“, který byl pro členy kolonie záluďný a nebezpečný;¹¹³ jeho varování mělo nejspíše zajistit silnou vazbu na kolonii (především na něj) a „bezpečí“, které svým obyvatelům poskytovala.¹¹⁴ Většina členů vyrůstajících v kolonii tak sama věřila, že je

¹¹¹ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 14-15.;

Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

¹¹² Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.

¹¹³ Dietmar Pieper a Helene Zuber, „*Die Pistole lag immer griffbereit*“, Der Spiegel 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019).

¹¹⁴ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad, Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“ (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s-42.;

Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.

v dobrých rukách.¹¹⁵

2.4 Náboženství jako zdroj moci

Schäferova kolonie může být přímo označena jako sekta, jejíž znaky splňuje; dle Štampacha¹¹⁶ mezi tyto znaky patří:

- a) Autoritativní řízení, které může přejít do moci nad lidmi. Vůdce (Schäfer) je spojen s bohem a je nezpochybnitelný. Jeho rozkazy jsou automaticky bez pochyb plněny.
- b) Fundamentalisticky pojatý vztah k pramenům, tedy k bibli, která představuje základ víry.
- c) Ideová/fyzická uzavřenost; členové sekty jsou uzavřeni, vnějšek je pro ně prezentován jako nebezpečný a zákeřný, pohyb a komunikace probíhá v rámci sekty.
- d) Selektce informací, tedy zatajování těch informací, které by pro vedení sekty mohly být nebezpečné.¹¹⁷

Všechny tyto znaky Colonia Dignidad splňuje. Schäferova sekta by se dala označit jako „*koercitivní sekta*“, kterou definuje Abgrall v knize „*Mechanismus sekt*“¹¹⁸: „*Koercitivní sekta je svou strukturou uzavřená skupina, založená na mentální manipulaci, organizovaná kolem mistra (guru) a určité ideologie.*“¹¹⁹ Pyramidová struktura, která je popisována v knize „*Mechanismus sekt*“ může být aplikována i na kolonii; nejvýše stojí vůdce, v rámci hierarchické pyramidy platí vzestupná tendence výsad, sestupně tendence donucování a třídění informací.¹²⁰

Již v Německu začal pracovat Paul Schäfer na svém postavení a budování loajálních následovníků. Po druhé světové válce mnoho lidí v Německu a Rakousku přišlo o iluze a ambice, hledali něco nebo někoho, kdo by je mohl vést, kdo by jim dal pocit uvolnění a prožitku, zároveň ale také pocit společné budoucnosti a jednotného cíle. Mnoho lidí tohoto člověka spatřovala v baptistickém kazateli Paulu Schäferovi.

Děti a mladistvé si získával hrami, setkáními, dobrodružnými poutěmi a veselými

¹¹⁵ „*Aus einem Geisterhaus*“, Der Spiegel 48, (25.11.1991), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-13492281.html>, (staženo 1.4.2019).

¹¹⁶ Odilo Ivan Štampach, „*Přehled religionistiky*“, (Praha: Portál, 2008).

¹¹⁷ Štampach, „*Přehled religionistiky*“, s. 184-186.

¹¹⁸ Jean-Marie Abgrall, „*Mechanismus sekt*“ (Praha: Karolinum, 2000).

¹¹⁹ Abgrall, „*Mechanismus sekt*“, s. 16.

¹²⁰ Abgrall, „*Mechanismus sekt*“, s. 63-65.

společnými chvílkami. Jeho předcítání z bible a prorokování pro ně bylo fascinující. Nejlépe věděl, jak pokořit ďábla, který všechny tak děsí; lidé okolo něj se museli vyzpovídat, aby ďábla pokořili tím, že nahlas vysloví špatné myšlenky a hříchy. Pokud cítili vinu, byli Schäferem vydírání tím, že se dostatečně neotevřeli, jejich zpověď byla prázdná. O to více se snažili důvěrněji zpovídat, aby se „očistili“, čímž ale postupně pomohli Schäferovi vybudovat si téměř neomezenou moc.

Jak je možné, že si Paul Schäfer kolem sebe dokázal vytvořit společenství věrných oddaných, kteří v něm spatřovali proroka, a jak je možné, že dokázal vybudovat sektu, která ho slepě následovala a všechna provinění mu tolerovala, není předmětem zkoumání této bakalářské práce. Z mnoha důvodů se mu to však podařilo a pro své následovníky představoval jakéhosi prostředníka, skrze nějž mluvil sám Bůh. Bylo tedy nutné důvěřovat jeho slovům, slepě ho následovat a vykonávat rozkazy, které rozdával. Kdo se odvážil odporovat Schäferovi, odporoval Bohu.¹²¹

Paul Schäfer se sice opíral o bibli, avšak jen o ty části, které se mu hodily. Jen někteří v kolonii mohli sami bibli vlastnit. Když už tuto výsadu měli, jednalo se však o bible, které byly speciálně upraveny tak, aby nikdo nemohl Schäferovo kázání a jeho argumenty napadnout. Ďábel, který se dle Schäfera v kolonii hojně vyskytoval, musel být z člověka „vymlácen“, čemuž obyvatelé plně věřili. Příklad takové „očisty“ názorně zpracoval Florian Gallenberger ve filmu *Kolonia*, kde je během „*Herrenabend*“ dívka ostatními muži bita kvůli svým hříšným myšlenkám na svatbu a kvůli přesvědčení, že v ní sídlí „*bestie z pekla*“, která tyto nečisté myšlenky produkuje. Toto fyzické násilí bylo označováno jako „*pomoc*“ hříšníkovi.¹²²

Místo bohoslužeb existovala shromáždění, na kterých Schäfer dokázal řečnit dlouhé hodiny. Někdy se dle výpovědí svědků stávalo, že někdo z přítomných po 16 hodinách práce, které nebyly mimořádností, během 4 hodinových monologů usnul. Ostatní na něj pak útočili, plivali a odsuzovali ho, protože si dovolil během šíření slova Božího usnout.¹²³

Jak už bylo řečeno, ze zpovědí se pro Schäfera stal bohatý zdroj moci. Některé z nich se musely sepsat a teprve když byl „*Strýček*“ spokojen s obsahem, mohly být zprávy

¹²¹ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 40-46;

Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

¹²² „*Kolonie*“, („*Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück*“), (film), režie Florian Gallenberger, Německo/Lucembursko/Francie, (2015).;

Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.;

Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 40-46.

¹²³Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.;

Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 40-46.

podepsány a zaprotokolovány. Tímto způsobem mohl Schäfer nutit oběti k četným přepisům a de facto jim tímto vnutil sepsat provinění, která chtěl, aby u jejich jména stála. Podpisem pak byla vina stvrzena.¹²⁴

3. Politický kontext

V 60. letech, kdy přichází Paul Schäfer společně se svými následovateli do Chile, aby se zde v bezpečí usadili a mohli nerušeně žít život v souladu s vírou, stál v čele chilské vlády od roku 1958 prezident Jorge Alessandri, který pro Paula Schäfera nepředstavoval žádnou hrozbu. Stejně nedůležitým ve spojení s Colonií Dignidad byl i jeho nástupce Eduardo Frei, který byl ve funkci prezidenta Chile od roku 1964 do roku 1970.¹²⁵

Zlom v chilské politice nejen pro chilské obyvatele, ale rovněž i pro Colonii Dignidad představoval rok 1970. V tomto roce byly uskutečněny prezidentské volby, ve kterých se proti sobě postavili Salvador Allende - marxista a kandidát „*Unión Popular*“, což bylo spojení všech levicových stran, versus pravicový konkurent Jorge Alessandri. Paul Schäfer nařídil před volbami v Colonii Dignidad hromadné modlitby za to, aby se marxista Allende nedostal k moci. Komunismus byl celých 10 let pro kolonii „*vzdálené nebezpečí*“, které se nyní proměnilo v reálnou a především blízkou hrozbu. Paul Schäfer totiž jako jeden z hlavních důvodů, proč opustit Německo, uváděl právě komunismus. Své přívržence ustavičně děsil tím, že i na ně „*ruská holinka*“ došlápne, a oni proto musí bojovat o svůj život, aby je nerozdrtila. Zvolení Allendeho prezidentem byla pro kolonii obrovská rána, nejen z toho důvodu, že to byla „vina“ i samotných kolonistů, protože se dle Schäfera nemodlili dosti vroucně a upřímně, ale i z důvodu obav a strachu. Již tehdy neměli členové Colonie Dignidad absolutně žádný přístup k „*vnějšímu světu*“, vše co znali o životě „*tam venku*“ věděli od Paula Schäfera, kterému bezmezně věřili, a jehož slova brali stoprocentně vážně.¹²⁶

Salvador Allende obdržel 36,5 %¹²⁷ (v jiných zdrojích se uvádí 36,3 %¹²⁸) hlasů, což nebyla nadpoloviční většina potřebná pro zvolení. V Chile podle tehdejší ústavy neexistovalo druhé kolo prezidentských voleb a tak musel být Allende schválen parlamentem, aby byl

¹²⁴ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

¹²⁵ Jiří Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, (Praha: Libri, 2006) s. 81-100.

¹²⁶ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“.

¹²⁷ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 62-74.

¹²⁸ Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, s. 81-100.

oficiálně uznán prezidentem.¹²⁹ Díky podpoře křesťanských demokratů, kteří souhlasili s jeho zvolením za určitých podmínek (především písemný slib respektování ústavy a demokratických principů), byl Salvador Allende zvolen prezidentem 153 hlasy z celkových 195. Již tehdy panovaly v zemi obavy z Allendeho socialistické politiky; akcie klesaly, zájem zahraničních investorů upadal, obyvatelé ve strachu emigrovali, zahraniční vědci se ze země stahovali. Ihned po nástupu začal prezident uplatňovat svou socialistickou politiku - jmenovitě byly především ve velkém znárodnovány podniky; díky těmto opatřením kontroloval stát už v roce 1973 80 % průmyslového potenciálu¹³⁰. Ačkoli se Colonie Dignidad zvolení prezidenta Allendeho velice obávala, za doby své vlády jí nevěnoval větší pozornost a tak byla kolonie socialistickým prezidentem prakticky nedotčená. Dle některých zdrojů může být možným vysvětlením fakt, že Allendeho vláda byla sama o sobě nestabilní, a „nějaká“ Colonie Dignidad pro něj mohla být naprosto vedlejším problémem.¹³¹

Již v roce 1972 vyústily Allendeho ekonomická opatření do značných problémů - inflace činila 140 % a nespokojení obyvatelé začali hromadně stávkovat; o rok později pak dosáhla inflace 500 %. V Chile se naplno rozjel černý trh, ulice byly plné stávkujících lidí, kteří neměli možnost dosáhnout ani na to nejnnutnější spotřební zboží; na import nedostačovaly finance a nespokojenost tisíců zdůrazňovaly teroristické organizace a jejich útoky. Konflikty se objevovaly již téměř ve všech možných sférách; uvnitř Allendeho koalice probíhal spor mezi radikály a umírněnými o to, jak by měla dát probíhat Allendeho vláda; mezi Allendem a opozicí vyvstávaly neřešitelné spory, oponenti prakticky vše, co Allende navrhl, automaticky zamítali; na ulicích proti sobě otevřeně bojovali Allendeho přívrženci a jeho odpůrci. Vzhledem k čím dál horšímu stavu se stalo odstranění socialistického režimu v Chile základním bodem americké zahraniční politiky; Spojené státy odmítaly „druhou Kubu“ na jihoamerickém kontinentu a staly se důležitými podporovateli Allendeho svržení.¹³²

Prezident Allende se snažil přes narůstající problémy svou vládu stabilizovat a povolal armádu, do jejíhož čela dosadil generála Augusta Pinocheta. I přes tyto snahy dosáhla krize takových rozměrů, že se proti ní vyslovil i Nejvyšší soud, a parlament začal diskutovat o tom, zda by neměla zasáhnout armáda a nastolit pořádek. 11. září v roce 1973 došlo k vojenskému puči, kdy se k moci dostává junta v čele s Augustem Pinochetem, který ihned nastolil

¹²⁹ Horst Rückert, „Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 62.

¹³⁰ Jiří Chalupa, „Chile - stručná historie států“, (Praha: Libri, 2006) s. 81-100.

¹³¹ Rückert, „Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“, s. 62-74.

¹³² „Declassification of Documents in Chile“, Archiv Národní bezpečnosti USA (The National Security Archive), (2000), dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/DOC_0001339233.pdf, (staženo 1.4.2019).;

Chalupa, „Chile - stručná historie států“, s. 81-100.

výjimečný stav.¹³³ Na tomto puči se měly podílet právě i Spojené státy americké, které na tuto akci vyhradily 10 milionů dolarů, finálně však investovaly 13.¹³⁴ Tento puč schvalovala i Křesťanská demokratická strana, jejíž předseda Patricio Aylwin¹³⁵ ho obhajoval tím, že tato vojenská akce měla zachránit Chile před rizikem hrozící civilní války či socialistické diktatury.¹³⁶ Prezident Allende dle některých zdrojů spáchal v prezidentském paláci během náletů sebevraždu,¹³⁷ dle jiných pramenů nebyla jeho smrt nikdy řádně objasněna.¹³⁸

V čele vlády stanul generál Augusto Pinochet, který v rámci nastoleného výjimečného stavu učinil potřebné kroky pro stabilizování země; ústava byla zrušena, parlament byl rozpuštěn a politické strany byly prohlášeny za ilegální. V Chile panovala hrůzovláda a lidská práva byla porušována ve velkém - stovky až tisíce lidí byly vězněny a mučeny; mnoho z těchto obětí bylo odváženo na neznámá místa, mnoho osob zmizelo beze stopy a dodnes neexistují informace, které by jejich zmizení jakýmkoliv způsobem vysvětlily. Soudní procesy a vyslýchání svědků prakticky neexistovalo, podezřelí byli popraveni na místě, bez jakékoliv možnosti se hájit.¹³⁹

Důležitým opěrným bodem Pinochetovy vlády byla tajná služba DINA („*Dirección de Inteligencia Nacional*“), která v mnoha ohledech připomínala praktiky aplikované nacisty během druhé světové války. DINA byla nechvalně „proslulá“ svými brutálními metodami mučení; ani po útěku z Chile nebyly pronásledované osoby v bezpečí - DINA operovala i v zahraničí, kde páchala na odpůrce Pinochetovy vlády či Allendeho někdejší přívržence úspěšné atentáty. Represe značných rozměrů se nevyhnuly ani studentům a univerzitám jako takovým; značné množství studentů bylo spolu s profesory bez milosti popraveno, zatčeno, nebo zmizelo beze stopy a šance na návrat. Obory, které se zdály býti „*nebezpečné pro režim*“, byly potlačeny, vyučující směli vykládat pouze tu látku, která vyhovovala režimu a byla obsažena ve schválených textech - nevyhovující knihy a učebnice byly páleny na ulicích. Aby stát ohlídal, komu umožňuje vyšší vzdělání, byly již během přijímacího řízení studenty předkládány oficiální zprávy o politických aktivitách nejen jich samotných, ale i ostatních

¹³³ Jiří Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, (Praha: Libri, 2006) s. 81-100.

¹³⁴ Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: Al Verlag GmbH, 2014), s.62-74.;

Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, s. 81-100.

¹³⁵ Patricio Aylwin se v roce 1990 stal po Pinochetovy prvním demokratickým prezidentem.

¹³⁶ „*Patricio Aylwin justifies 1973 coup against Allende*“, (videozáznam), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=3n9M7EEDLIA>, (staženo 29.4.2019).

¹³⁷ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 63.

¹³⁸ Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, s. 81-100.

¹³⁹ „*Declassification of Documents in Chile*“, Archiv Národní bezpečnosti USA (The National Security Archive), (2000), dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/DOC_0001339233.pdf, (staženo 1.4.2019).;

Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, s. 81-100.

členů rodin. Tento výjimečný stav plný utlačování a porušování lidských práv byl zrušen až v roce 1978.¹⁴⁰

Pinochetova tvrdá ekonomická opatření, mezi která patřilo například snižování dovozních i vývozních cel, počátek restitucí, změna měny z escuda na pesos, nebo potlačení inflace, nebyla vždy následována potřebnou změnou k lepšímu. Nezaměstnanost v některých regionech Chile dosáhla až 80 %; v roce 1982 dosáhl zahraniční dluh astronomických 16 miliard dolarů, celková nezaměstnanost se vyšplhala na 30 %. Kvůli rostoucí nespokojenosti, vyvstávajícímu násilí a znovu se objevujícímu terorismu vyhlásil Pinochet v roce 1984 v zemi opět výjimečný stav. Nelze však říci, že by celá Pinochetova nejen ekonomická politika byla pouze neúspěšná - během jeho vlády se chilské zemědělství stalo velice moderním a konkurenceschopným, státní aparát byl zefektivněn a produktivita práce se značně zvýšila.¹⁴¹

Nová ústava z roku 1980 zajišťovala Pinochetovi úřad prezidenta od roku 1981 na dalších osm let. Augusto Pinochet si byl svou vládou jistý natolik, že v roce 1987 nechal zpět zlegalizovat nemarxistické politické strany a v roce 1988 vláda vyhlásila referendum. K jeho překvapení se však proti jeho vládě vyslovilo 55 % občanů, přičemž volební účast dosáhla neskutečných 92 %. Prezident se oficiálně zavázal, že svou moc předá v roce 1990, zůstane však v čele ozbrojených sil až do roku 1998. Posléze byl jmenován čestným velitelem chilské armády a doživotním senátorem, což mu zajišťovalo poslaneckou a diplomatickou imunitu po zbytek života.¹⁴²

Když se v roce 1998 Augusto Pinochet nechal podrobit operaci páteře v Londýně, byl na místě zadržen na žádost španělského soudu kvůli podezření na zavraždění tisíců Chileanů a mučení ještě více lidí; Pinochetova vláda byla přirovnána k „chilskému holocaustu“. Teprve po 503 dnech vleklých sporů byl bývalý prezident navrácen do Chile, kde byl však téměř ihned po svém návratu obžalován z více než 300 obvinění. Roku 2001 byl však soud odložen a Pinochet byl veřejně prohlášen za dementního a nesvéprávného, nebyl tedy za své činy nikdy souzen.¹⁴³

Novým prezidentem se v roce 1990 stal Patricio Aylwin,¹⁴⁴ který ihned začal pracovat na chilském návratu k demokracii. Jmenoval oficiální komisi „*Národní komise pravdy a*

¹⁴⁰ Jiří Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, (Praha: Libri, 2006) s. 81-100.

¹⁴¹ Ibid.

¹⁴² Ibid.

¹⁴³ Ibid.

¹⁴⁴ Patricio Aylwin byl chilský politik, člen chilské Křesťanské demokratické strany. Působil jako senátor a následně jako prezident chilského senátu. Již v roce 1968 vydala vyšetřovací komise chilského senátu zprávu o vnitřním fungování CD, jejímž autorem byl právě Patricio Aylwin. Cynthia Brown, „*Human Rights and the 'Politics of Agreements'. Chile during President Aylwin's First Year*“, Americas Watch, (červenec 1991), dostupné z: <https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/Chile917.pdf>, (staženo 29.4.2019).

usmíření“ s předsedou Raúlem Rettigem, která měla vyšetřit porušování lidských práv za vlády generála Pinocheta. V roce 2001 byla zveřejněna „*Rettigova zpráva*“ s hrůznými údaji o zavražděných, mučených, či zmizelých. Zpráva ovšem neposkytovala žádná konkrétní jména, která by označovala přímé viníky. Jakožto alespoň mírná kompenzace pro oběti a pozůstalé byl jmenován úřad pro odškodnění všech postižených Pinochetovým režimem.¹⁴⁵

4. Colonia Dignidad - centrum zla. Zločiny „přesahující hranice“

Colonie Dignidad je často popisována jako „*stát ve státě*“, ve kterém docházelo k těžko představitelným a brutálním zločinům. Zřídkakdy je popisována právě ta činnost, která zasahovala až za hranice kolonie. Kolonie nepředstavuje jen “pouhé“ skutky na území „*Funda*“, ale skrývá dalekosáhlejší trestnou činnost, které se Paul Schäfer společně se svým kruhem nejbližších důvěryhodných vedoucích dopustil.

Některé zdroje přichází s fascinujícími informacemi, které tvrdí, že byla kolonie útočištěm nacistů; podle některých udržoval Paul Schäfer kontakt s Josefem Mengelem, který měl v Colonii Dignidad i nějakou dobu přebývat.¹⁴⁶ Velmi pravděpodobně se jednalo o „*novinářskou kachnu*“, která měla už tak skandální zprávy o kolonii přidat další senzační informaci. Odtajněné materiály „*Central Intelligence Agency*“ (dále jen CIA) pod označeními „*Nazi War Disclosure Act*“ sice ve zprávě o Josefu Mengelem hovoří současně také o Colonii Dignidad, nicméně v úplně jiné a nepřímé souvislosti. Kolonie zde figuruje jen ve zmínce, kdy vedlejší objekt zájmu „*měl cestovat v oblasti El Parral, kde je lokalizována německá kolonie jmenovaná ‚Dignidad‘, která je vedená výhradně Němci, kteří se těší speciální ochraně chilských politiků.*“¹⁴⁷ Zdroje, které pracují s touto teorií jsou většinou periodika, která navíc neuvádějí materiály, ze kterých vycházela. Odborné zdroje, se kterými jsem pracovala sice s otázkou nacismu pracují, nehovoří však o Josefu Mengelem. Sama Amnesty

¹⁴⁵ „*Declassification of Documents in Chile*“, Archiv Národní bezpečnosti USA (The National Security Archive), (2000), dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/DOC_0001339233.pdf, (staženo 1.4.2019).; Jiří Chalupa, „*Chile - stručná historie států*“, (Praha: Libri, 2006) s. 81-100.

¹⁴⁶ Jakub Kotalík, „*Německý pederast zřídil v Chile kolonii hrůzy, z osadníků udělal roboty*“, webové stránky iDNES.cz, (10.4.2019), dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/sekta-colonia-dignidad.A160330_201501_zahranicni_jkk, (staženo 26.3.2019).

¹⁴⁷ Vzhledem k zakrytí některých údajů nedokáži s jistotou říci, o který rok vydání se jedná. V textu se nicméně pracuje s informacemi z roku 1984, takže dokument může být datován od roku 1984 výše. CIA, Záznam Ústřední zpravodajské služby USA, předmět: „*Josef Mengele*“, (2000), dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/MENGELE,%20JOSEF%20%20VOL.%201_0101.pdf, (staženo 1.4.2019), v originále: „...is said to have been travelling in the district of el Parral, in which a German colony named ‘Dignidad’ is located, which is exclusively run by Germans who enjoy special protection of Chilean politicians.“

International nikdy nevznesla obvinění, že se jednalo o nacistickou sektu nebo úkryt nacistů.¹⁴⁸ Články většinou slovně odkazují na Simona Wiesenthala¹⁴⁹ nebo FBI, kteří mají mít údajné důkazy o pobytu Mengeleho v kolonii.¹⁵⁰ Jiné zdroje uvádějí neurčité informace - toto obvinění většinou bývá v textu zmíněno pouze jednou, dále se již nerozebírá. Pokud by se jednalo o pravdivou informaci, rozhodně by nebyl zmíněna jen tak mimochodem; přístup k tomuto tvrzení ve zprávách a člancích vzbuzuje podezření z nedostatku nebo neexistence věrohodných zdrojů.¹⁵¹ S naprostou určitostí toto tvrzení nelze vyvrátit, dle využitých zdrojů a zveřejněných materiálů je však možné ho označit za nepodložené a nepravděpodobné.

Jako pravděpodobnější se jeví jména a informace, které podávají důvěryhodnější zdroje; dle zprávy *Lateinamerika Nachrichten* pravděpodobně existovaly kontakty mezi nacistickými zločinci v jižním Chile a kolonií. Příkladem může být vynálezce „*Todeswagen*“ neboli vozu smrti či pojízdných plynových komor, Walter Rauff.¹⁵² Podle *Lateinamerika Nachrichten* měl pomoci zařídit tábor pro vězně v rámci kolonie.¹⁵³ Dle jiného zdroje měl udržovat vztahy s pracovníky DINA, kteří kolonii navštěvovali. Dokonce má být jisté, že se nechal převést z nemocnice v kolonii do nemocnice v Santiagu.¹⁵⁴ Dalším jmenovaným je Martin Bormann, bývalý vedoucí kanceláře NSDAP v Mnichově, který měl údajně kolonii osobně navštívit.¹⁵⁵ Další jméno, která je spojeno s nacismem a s Colonií Dignidad, je například již zmíněný Arturo Maschke; Maschke byl chilský velvyslanec, který Schäferovi doporučil Chile a následně zprostředkoval i potřebné kontakty. Později dopomohl kolonii

¹⁴⁸ Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 177

¹⁴⁹ Simon Wiesenthal byl „lovec nacistů“, který pátral po uprchlých válečných zločincích.

¹⁵⁰ „*Search for Mengele spotlights German colony in Chile*“, webové stránky *United Press International*, (11.2.1985), dostupné z: <https://www.upi.com/Archives/1985/02/11/Search-for-Mengele-spotlights-German-colony-in-Chile/3737476946000/>, (staženo 18.3.2019).;

Charles A. Krause, „*Colonia Dignidad: Nobody Comes, Nobody Goes Mystery Veils Colony in Chile*“, *The Washington Post*, (11.2.1980), dostupné z: https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1980/02/11/colonia-dignidad-nobody-comes-nobody-goes-mystery-veils-colony-in-chile/6fbfe01c-9cc2-424e-a225-daf41296cb92/?noredirect=on&utm_term=.c97014425195, (staženo 15.3.2019).

¹⁵¹ „*Schäfer byl zatčen až v roce 2005 v Argentině. Během několika procesů s ním a jeho spolupachateli vyšetřovatelé odhalili, že se v kolonii skrývali i hledaní nacističtí zločinci, včetně nechvalně proslulého doktora Mengeleho (...)*“. „*Zvěrstva v kolonii Dignidad ukončil až Pinochetův pád. Snaha odškodnit oběti ted' sílí v Chile i Německu.*“, webové stránky *ct24.cz*, (23.11.2017), dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2311630-zverstva-v-kolonii-dignidad-ukoncil-az-pinochetuv-pad-snaha-odškodnit-obeti-ted-sili-v>, (staženo 18.3.2019).

¹⁵² Tento vynález má být údajně zodpovědný za vraždu cca 100 000 židů. Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 177-189.;

Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 265.

¹⁵³ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 19.

¹⁵⁴ Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 186.

¹⁵⁵ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 19.

k jejím celním a daňovým úlevám.¹⁵⁶ Zmiňována jsou i další jména, jako například Hans Albrecht Loeper, Hugo Roggendorf, Manfred Roeder nebo Reinhard Kopps.¹⁵⁷ Kopps mimo jiné pomáhal s útekem nacistů do jižní Ameriky, sám se přejmenoval na Juana Malera a v jeho spisech hojně figuruje Colonia Dignidad.¹⁵⁸ Odtajněný dokument CIA dokonce uvádí možnost, že Kopps v Colonii Dignidad našel útočiště.¹⁵⁹ Ačkoliv je kolonie v mnoha aspektech s nacismem propojená, o přímo nacistickou sektu se nejednalo.

Co však s jistotou potvrdit lze, je označení kolonie jakožto spolupracovníka Pinochetovy DINY. Již během Allendeho vlády se z kolonie stává sídlo, které Meier označuje jako „*baštu kreolského fašismu*“¹⁶⁰. Má se jednat o smíšeninu latinskoamerického elitářství, nacionalismu a rasismu, a evropských, fašistických a nacionálně - socialistických prvků¹⁶¹. Tato „*bašta*“ se obávala komunismu, který by mohl omezit její fungování, a tak bylo pro Schäfera nutné mít silného spojence. Aliance byla utvořena s „*Národní frontou vlasti a svobody*“¹⁶², která se svými asi 100 členy představovala spíše teroristické hnutí než politickou stranu usilující o vzkvétající zemi. Generální tajemník pro operace byl Roberto Thieme, který využil Colonii Dignidad jako ideální místo pro teroristickou organizaci. Kolonie mohla nabídnout nejen zbraně a značný prostor stranou od chilského dění, rovněž poskytovala nemocnici, letiště a především blízkou vzdálenost k argentinské hranici. „*Patria y Libertad*“ podnikala sabotážní akce a atentáty, na kterých se údajně mělo podílet několik členů kolonie. Podpůrná funkce kolonie se rozšířila natolik, že Allendeho odpůrcům byla všeobecně známá jako jakési „*centrum odboje*“¹⁶³. Údajně si měla být německá ambasáda vědoma úzké spolupráce kolonie s touto teroristickou organizací, žádné kroky však nebyly podniknuty a situace zůstala nezměněna.¹⁶⁴

Pinochetův režim se po puči v roce 1973 opíral především o tajnou službu DINA -

¹⁵⁶ Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 181.

¹⁵⁷ Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 182.

¹⁵⁸ Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 183

¹⁵⁹ CIA, Záznam Ústřední zpravodajské služby USA, předmět: „*Fallout from Priebke Discovery - - ,Wanted Nazi Reinhard Kopps May Have Fled to Southern Chile‘ ‘*“, (2001), dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/NAZIS%20ESCAPE%20ROUTES%20SO.%20AMERICA%20%20%28DI%20SEARCH%29_0009.pdf, (staženo 1.4.2019).

¹⁶⁰ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 63.

¹⁶¹ Ibid.

¹⁶² „*Frente Nacionalista Patria y Libertad*“.

¹⁶³ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 63-65.;

Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 75-78.

¹⁶⁴ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 65.;

Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, s. 77.

„*Dirección de Inteligencia Nacional*“, která vznikla v roce 1974¹⁶⁵ a fungovala až do roku 1977, kdy byla nahrazena CNI - „*Central Nacional de Informaciones*“. Skrze puč a tajnou policii DINA se z kolonie postupně stalo mučící a vězeňské centrum režimu.¹⁶⁶ Kolonie měla Pinochetovi sloužit jako škola mučení, komunikační kanál, centrum pašování, vězení a vyhazovací tábor v jednom. Sám Schäfer a někteří z jeho vedoucího okruhu měli nejen poskytnout prostory pro potřeby DINA, ale také se měli některých akcí osobně zúčastnit.¹⁶⁷ Již před pučem se měl Schäfer spřátelit s Manuelem Contrerasem, který se později stal šéfem DINA. Sám Schäfer měl pořádat kurzy mučení a „*zprostředkovávat metody mučení z nacistického období*“.¹⁶⁸

Colonia Dignidad byla místem, kde lidé mizeli a byli vražděni. Podle výpovědi Gerharda Mückeho, člena vedoucí skupiny Colonia Dignidad v roce 2006, byli chilští disidenti na území kolonie mučeni a zavražděni; dle Schäferova údajného rozkazu mělo být asi 20 lidských mrtvol pohřbeno na území kolonie. Tato těla pak měla být v roce 1978 vyhrabána, spálena a hozena do sousedící řeky.¹⁶⁹ Výpovědi svědků, jako například bývalého člena tajné policie DINA Samuela Fuenzalidy a Juana Reného Muñoze, taktéž bývalého člena a údajného „*Kapuzenmanna*“,¹⁷⁰ potvrzovaly spolupráci Colonia Dignidad s DINA a podíl kolonie na zločinech páchaných na obětech.¹⁷¹

Lateinamerika Nachrichten ve své zprávě o Colonii Dignidad v roce 1988 informují o „*mysteriózních případech úmrtí*“. 29. června roku 1975 byl nalezen mrtvý Miguel Becerra; příčina smrti bylo otrávení práškem na hubení hmyzu. Údajně měl Becerra bydlet v Colonii Dignidad a vykonávat pro Němce tajné rozkazy. Svému bratru Aristidovi se měl krátce před smrtí svěřit s tím, že by chtěl u Němců skončit. Podle Aristeda Becerry byl jeho bratr Miguel otráven, protože „*věděl příliš mnoho*“.¹⁷² Údajně však každý člen DINA měl při započítí i skončení činnosti agenta podepisovat prohlášení, že v případě nedovoleného odstoupení či

¹⁶⁵ Některé zdroje uvádějí rok vzniku 1973.

¹⁶⁶ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 68.

¹⁶⁷ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 71.

¹⁶⁸ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 232.

¹⁶⁹ „*Kleine Anfrage der Abgeordneten Jan Korte, Annette Groth, Dr. André Hahn, Andrej Hunko, Inge Höger, Ulla Jelpke, Katrin Kunert, Niema Movassat, Dr. Alexander S. Neu, Martina Renner u.a. und der Fraktion DIE LINKE, „Aktueller Stand und Pläne der Bundesregierung zur Aufarbeitung der Verbrechen der deutschen Sektensiedlung Colonia Dignidad in Chile“*“, Auswärtiges Amt (Berlin: 19.6.2016), s. 4.

¹⁷⁰ Jednalo se postavu, která na Národním stadionu v Chile v identifikovala vybrané osoby. Kapuce na hlavě měla sloužit jako ochrana před zjištěním totožnosti udávajícího.

¹⁷¹ „*Colonia Dignidad*“, Lateinamerika Nachrichten 166, (leden 1988), s. 3-75.

¹⁷² „*Colonia Dignidad*“, Lateinamerika Nachrichten. s. 10-11.

nedovolených prohlášení ztrácí svůj život.¹⁷³ Pozůstali po Miguelu Becerrovi se pokoušeli z kolonie dostat jeho 15letého syna, který potvrdil, že v den své smrti byl Miguel Becerra přítomen v kolonii. Snaha navrátit syna matce byla Němci odmítnuta; dokonce vyhráli i civilní proces, který soudce odůvodnil tím, že je mu u Němců lépe. Zajímavostí je, že příbuzný Becerry nemohl sehnat právníka, který by ho chtěl zastupovat proti Němcům z Colonie Dignidad. Lucia Pinochetová, na kterou se kvůli chlapci rodina obrátila, prohlásila, že se má chlapec lépe, než by se měl u matky; rodina tak syna Miguela Becerry už nikdy neviděla.¹⁷⁴

Mučení a vraždění politických vězňů nebyly jediné zločiny, které by na Chilanech ze strany Colonie Dignidad byly páčány. Jak již bylo zmíněno, únosy chilských dětí nebyly výjimkou. Mohlo se jednat buď o děti, kterým v kolonii v nemocnici zemřel rodič, děti, které navštěvovaly zdejší školu a časem jim byl postupně omezován styk s rodinami,¹⁷⁵ či o děti, které byly vyšetřovány/léčeny v kolonii; dle zprávy *Lateinamerika Nachrichten* se jednalo o takové děti, které měly „německý vzhled“.¹⁷⁶ Údajně se mělo jednat asi o 20 nucených adopcí¹⁷⁷. Nemocnice v Colonii Dignidad není však spojená „jen“ s únosy dětí.

Nemocnice v kolonii byla volně přístupná všem Chilanům a péče pro pacienty byla bezplatná; na základě vyúčtování platil výdaje stát Chile. I toto se prokázalo býti jedním ze způsobu výdělků kolonie. Vedení totiž mohlo naučtovat za operace a vyšetření daleko více, než bylo ve skutečnosti provedeno. Dle zdrojů také mělo docházet k léčení či přímo operacím nejen chilských dětí, ale i dospělých, aniž by k tomu byl ze strany pacienta či zákonného zástupce poskytnut souhlas. Pacientům také byly předepisovány léky, které fakticky neužívali; tyto medikamenty pak byly využívány na členech kolonie.¹⁷⁸

Jak již bylo zmíněno, Colonia Dignidad se mohla těšit bezcelnímu dovozu, čehož naplno využívala i zneužívala. V případě německých či jiných zásilek se rozhodně nejednalo o charitativní zboží, které mělo napomoci kolonii v humanitární pomoci. Schäfer nechával vozit z Německa ty věci, které mohl v Chile výdělečně prodávat. Dokonce měl nechat ze

¹⁷³ Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 98.

¹⁷⁴ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 10-11.

¹⁷⁵ Anthony Faiola, „*The Sins of a Would-Be Saint; German Preacher Accused of Sex Crimes in Chilean Cult*“, *The Washington Post* (26.6.1997), dostupné z: https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1997/07/26/the-sins-of-a-would-be-saint/178ee4ca-d43f-4806-bcf1-3869d0eef176/?utm_term=.cfb2c9ed382b, (staženo 8.4.2019).

¹⁷⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 23.

¹⁷⁷ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 135.

¹⁷⁸ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011).

zahraničí do kolonie převést někdejší letadlo Bundeswehru, které mělo být v roce 1997 využito pro Schäferův útěk z Chile.¹⁷⁹

Především pak byl bezcelní dovoz zneužíván pro dovoz zbraní. Schäfer sám začal budovat zbrojní arsenál nejspíše kvůli jeho obsesi, že by někdo mohl jeho vybudované sídlo ohrozit.¹⁸⁰ Již před vojenským pučem v roce 1973 se z kolonie stalo centrum pašování a úkrytu zbraní pro hnutí Patria y Libertad. Po roce 1976, kdy bylo na Chile uvaleno ze strany USA embargo, poskytovala Colonia Dignidad chilské armádě německé zbraně. Pro představu o tomto zásobování může sloužit událost roku 1987, kdy byla chilským celním úřadem na nizozemské lodi nalezena zásilka více než tunové munice, která směřovala do kolonie. Generál Pinochet se musel postarat o to, aby nevypukl skandál a zásilka v pořádku dorazila.¹⁸¹ Důležitým spojencem v těchto ilegálních obchodech se stal Gerhard Mertins s nacistickou minulostí.¹⁸² Colonia Dignidad zbraně nejen dovážela, ale některé i sama vyráběla.¹⁸³ Potvrzené má být údajně i to, že zbrojní produkce a pašování Colonia Dignidad bylo součástí projektu ANDREA - projektu špionáže, psychologické války a nekonvenčního chilského zbrojení.¹⁸⁴ Kolonie Důstojnost sloužila také jako místo pro výrobu a vývoj chemických zbraní.¹⁸⁵ Chilská policie během razie v roce 2005 objevila na území kolonie příkladem kulometry, poloautomatické pušky, granáty, raketometry, kilogramy trinitrotoluenu a obrovské zásoby munice. Výjimkou nebyly důmyslné výtvary jako například kamery v hracích šipkách či stříleci vycházkové hole.¹⁸⁶

5. Schäferův “pád“

5.1 Pád režimu a útěk do Argentiny

Po pádu režimu Augusta Pinocheta, který trval od roku 1973 až do roku 1990, začali Chileané odtajňovat své příběhy a zkušenosti spojené s Colonií Dignidad. Většinou se jednalo o výpovědi lidí, kterým se podařilo z kolonie uprchnout. Jejich svědectví následně vedla

¹⁷⁹ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 145.;

Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 123.

¹⁸⁰ Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 69.

¹⁸¹ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 93-94.

¹⁸² Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 94-98.

¹⁸³ Bruce Falconer, „*The Torture Colony*“, *The American Scholar*, Washington 77, č. 4, (1.9.2008): s. 33-53.

¹⁸⁴ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 96.

¹⁸⁵ Falconer, „*The Torture Colony*“.

¹⁸⁶ *Ibid.*

k mnoha obviněním ze sexuálního zneužívání právě Paulem Schäferem, kterého mladí chlapci museli oslovovat „*Tio Permanente*“, neboli „*Věčný strýček*“.¹⁸⁷

Z tohoto roku je v archivu uschován dopis pro Paula Schäfera od státního zástupce Gawlika, ohledně vyšetřovacího postupu vedeném proti němu (příloha č. 1).¹⁸⁸ Důvodem je podezření z omezování osobní svobody a dalších záležitostí, vypsanych jednoduše německou zkratkou „*usw*“. Zajímavostí je, že tento dopis byl Paulu Schäferovi adresován přímo do kolonie, kterou zde ale nenazývají „*Colonia Dignidad*“, nýbrž „*Villa Baviera*“. Dle některých zdrojů měla kolonie změnit jméno na „*Villa Baviera*“ až po zatčení Paula Schäfera v roce 2005, některé zdroje uvádějí rok 1998.¹⁸⁹

Prostřednictvím tohoto dopisu byl Schäfer pozván do budovy Státního zastupitelství v Bonnu, v ulici Oxfordstraße, ke dni 5. února 1991, v devět hodin. Zda se Schäfer k procesu dostavil, není explicitně řečeno. Dle zdrojů se Paul Schäfer pravděpodobně nedostavil, zůstával nadále ukryt v kolonii, kde se ho prozatím záležitosti německé právní moci nemohly nijak dotknout. Až do roku 1997 setrval v Colonii Dignidad, než byl nucen uprchnout do Argentiny.¹⁹⁰

Na konci roku 1996 obvinilo několik chilských rodičů Paula Schäfera z pohlavního zneužívání jejich synů¹⁹¹. Dohromady se mělo jednat o 26 chlapců, kteří byli oficiálně označeni jako oběti. První z matek, která se rozhodla promluvit na veřejnosti o tom, co se s jejím synem dělo, byla Jacqueline Pacheco, jejíž syn Cristobal žil tři roky uvnitř Colonie Dignidad.¹⁹²

Jacqueline Pacheco i její matka byly vděčny kolonii, že mohl být jejich syn a vnuk mezi německé osadníky přijat. V červenci 1996 však matka od Cristobala obdržela propašovaný lístek se vzkazem: „*Mami, vezmi mě odsud, už nemohu více, dostaň mne ven.*“

¹⁸⁷ Phil Davison, „*Paul Schäfer: Nazi colonel who established an anti-Semitic colony in Chile after the war*“, webová stránka *Independent.co.uk*, (24.5.2010), dostupné z: <https://www.independent.co.uk/news/obituaries/paul-sch-fer-nazi-colonel-who-established-an-anti-semitic-colony-in-chile-after-the-war-1981014.html>, (staženo 10.3.2019).

¹⁸⁸ *Předvolání k výsledku pro Paula Schäfera*, (1990), soukromá sbírka kopií archivních materiálů pana Jana Jindry: Hlavní historický archiv, Ministerstvo zahraničních věcí Chile, Zvláštní fond států, Velvyslanectví Chile v SRN, Dokumenty, Telex, Tajné dokumenty, období let 1990-2010, oficiální název: „*Archivo General Histórico, Ministerio de Relaciones Exteriores de Chile. Fondo Países, Embachile, Red. Fed. Alemania, Oficios, Telex, Secretos Reservados, 1990-2010*“.

¹⁸⁹ Tento údaj se často ve zdrojích liší. Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 166.

¹⁹⁰ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 121.

¹⁹¹ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s.7.

¹⁹² Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 121

*Nenech mě ve štychu, mami. Miluji Tě.*¹⁹³ Po získaném svolení k tomu, aby si mohla z kolonie syna vyzvednout, a po návštěvě lékaře, který potvrdil chlapcovu výpověď, že byl Schäferem zneužíván, byl na Paula Schäfera 12. srpna 1996 vydán zatykač.¹⁹⁴

Poprvé byl dle Rückerta pozemek Colonie Dignidad prohledán 30. listopadu 1996, avšak Paul Schäfer nebyl nalezen. Důvodem byl fakt, že řada policistů se Schäferem stále i po konci vlády generála Pinocheta úzce spolupracovala, tudíž bývali členové kolonie včas před plánovanou razíí varováni.¹⁹⁵ Paul Schäfer měl vždy dostatek času na to, aby se ukryl do speciálně zařízených kontejnerů, takže bylo prakticky nemožné, aby jej někdo našel.¹⁹⁶ Dle Maiera¹⁹⁷ však policisté začali s prohledáváním již v roce 1995. Údajně se měla zpočátku policie společně s justicí obávat ozbrojeného odporu, nebo dokonce hrozících masových sebevražd uvnitř kolonie během případné razie, a proto byli nuceni postupovat velice opatrně. Jejich domněnky byly, jak se později ukázalo, oprávněné, neboť ženy z kolonie během razíí nosily pod svými velkými sukněmi střelné zbraně. Během jedné razie dokonce kolonisté na policii mířili zbraněmi a policistům nezbylo nic jiného, než se stáhnout, aby předešli krveprolití.¹⁹⁸

Policie se po několika trestních oznámeních snažila vyjednávat s vedením kolonie, jmenovitě s Hartmutem Hoppem, zda se Paul Schäfer půjde sám udat a vysvětlit všechna nařčení. Schäfer se poradil s ostatními kolonisty, zda by se měl policii vydat, ti to však jednohlasně odmítli. „Dobrý Pastýř“ Schäfer se tedy rozhodl pro útěk do zahraničí; z kolonie byl propašován schovaný ve voze se senem, později se schoval do osobního vozu, který ho přepravil do hlavního města Santiaga. Zde pobýval několik týdnů v malém bytě, než odletěl do Argentiny, kde se skrýval až do roku 2005.¹⁹⁹ Po svém zatčení však Schäfer uvedl, že byl z kolonie dopraven letadlem do Argentiny; letadlo bylo pro jeho útěk opravdu připraveno, zůstalo však nepoužité.²⁰⁰

¹⁹³ Horst Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 121, v originále: *„Mama, hol mich hier raus, ich kann nicht mehr, hol mich raus. Lass mich nicht im Stich, Mama. Ich hab dich lieb.“*

¹⁹⁴ Ibid.

¹⁹⁵ „Die Pistole lag immer griffbereit“, Spiegel Gespräch, 1997

¹⁹⁶ Rückert, *Das Blendwerk*, s. 122

¹⁹⁷ Dietmar Pieper a Helene Zuber, *„Die Pistole lag immer griffbereit“*, Der Spiegel 33, (11.8.1997), dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>, (staženo 28.3.2019), s. 144.

¹⁹⁸ Dieter Maier, *„Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile“*, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 144.

¹⁹⁹ Maier, *„Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile“*, s. 145;

Horst Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 123.

²⁰⁰ Maier, *„Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile“*, s. 145.

5.2 Zatčení a soudní proces

Až do zmíněného roku 2005 se Paul Schäfer společně s několika svými nejuvěrnějšími následovníky skrýval v Argentíně.²⁰¹ Obklopen svými oddanými stoupenci - adoptivní dcerou Rebecou Schäfer a jejím mužem Friedhelmem Zeitnerem, Renatou Freitag, Peterem Schmidtem a Matthiasem Gerlachem - se Paul Schäfer ukrýval v sídle „*Las Acacias*“, které se mělo nacházet v oblasti „*Barrio Privado*“.²⁰² Před tímto úkrytem sídlil na farmě „*La Solita*“, která byla před nezvanými hosty chráněna zbraněmi, jedovatými šípy v psacích potřebách, „stříleci“ vestou a rozbuškami v popelnících.²⁰³ Jelikož se Schäfer před úřady a spravedlností ukrýval od roku 1997, kdy prchl, stalo se jeho zatčení téměř senzací.

12. března 2005 byl dle dekretu argentinského prezidenta Nestora Kirchnera deportován do Chile.²⁰⁴ Schäfer, v té době 83letý, byl převezen na kolečkovém křesle do věznice s maximální ochranou v Santiagu, konkrétně do jejího nemocničního oddělení. Z května tohoto roku je v chilském archivu uschována zpráva velvyslance a Generálního ředitele konzulárních a imigračních záležitostí Ricarda Concha Gazmuri v Chile, týkající se zadrženého Paula Schäfera, adresovaná velvyslanectví Spolkové republiky Německo (příloha č. 2). V roce 2006 pak padl první verdikt - odsouzen na 20 let odnětí svobody nepodmíněně a 520 milionů²⁰⁵ pesos (cca 760 000 euro²⁰⁶) jako vyčíslené odškodnění. Důvodem bylo zneužití dětí ve 26²⁰⁷ případech, dále odejmutí dětí a únosy. K tomuto trestu byl Schäfer odsouzen v nepřítomnosti již v roce 2004.²⁰⁸ Další verdikty následovaly, například 7letý trest

²⁰¹ Claudia Knepper, „*Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot*“, Materialdienst, Zeitschrift für Religions- und Weltanschauungsfragen 73, č. 6 (2010): s. 226-227.

²⁰² Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 164-165;

Jan-Uwe Ronnenburger, „*Paul Schäfer: Das Ende einer Flucht*“, Stern, (11.3.2005), dostupné z: <https://www.stern.de/panorama/stern-crime/paul-schaefer-das-ende-einer-flucht-3543542.html>, (staženo 10.4.2019).

²⁰³ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 165;

Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 150.

²⁰⁴ „*Argentinien liefert Paul Schäfer an Chile aus*“, webové stránky Neue Zürcher Zeitung, dostupné z: <https://www.nzz.ch/articleCNV4D-1.106417>, (staženo 1.3.2019).;

Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 165.

²⁰⁵ Některé zdroje se v těchto údajích liší, příkladem periodikum Tagesspiegel, kde hovoří o 770 milionech pesos. „*20 Jahre Haft für Paul Schäfer*“, webové stránky Der Tagesspiegel, (25.5.2006), dostupné z: <https://www.tagesspiegel.de/gesellschaft/panorama/colonia-dignidad-20-jahre-haft-fuer-paul-schaefer/714920.html>, (staženo 15.3.2019).

²⁰⁶ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 168

²⁰⁷ Zde se informace rozcházejí, některé zdroje uvádějí 25, některé 27 případů apod. „*Paul Schäfer erneut in Chile verurteilt*“ webové stránky Frankfurter Rundschau, (11.7.2008), dostupné z: <https://www.fr.de/politik/paul-schaefer-erneut-chile-verurteilt-11570983.html>, (staženo 15.3.2019).

²⁰⁸ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 165-169.

odnětí svobody za nelegální držení, nákup a distribuci zbraní,²⁰⁹ nebo 3 roky a 300 dní trestu za ublížení na těle 8 nezletilým členům kolonie.²¹⁰ Kolika letý trest byl Schäferovi dohromady udělen, je nejasné. Některé zdroje uvádějí, že byl již v roce 2006 odsouzen dohromady na 33 let vězení²¹¹. Podle jiných zdrojů byl za rok 2006 vynesena verdikt pouze na 27 let odnětí svobody²¹². Jisté nicméně je, že soudním procesem v roce 2006 právní řízení se Schäferem nekončí; další rozsudky byly uděleny v letech 2008 a 2009. Procesy s dalšími členy kolonie pak probíhaly následující roky bez Paula Schäfera, který v roce 2010 zemřel. „Pius“ si tak za své zločiny obrovských rozměrů odseděl pouhé 4 roky.

Vůdce Colonie Dignidad, Paul Schäfer, zemřel 24. dubna 2010 ve věku 88 let ve vězeňské nemocnici v Santiagu. Pohřbu se mělo zúčastnit jen malé množství lidí, především byli mezi „pozůstalými“ Schäferovi věrní, včetně Rebecy Schäfer.²¹³ Jeden z přihlížejících se měl údajně se Schäferem rozloučit nacistickým pozdravem, tedy vztyčenou pravicí.²¹⁴ Schäferův pohřeb způsobil na veřejnosti rozruch, údajně měli lidé proti jeho pohřbení protestovat, házet na pohřební vůz kameny a skandovat „vrah“.²¹⁵ Na jeho hrobu pak měla být položena pouze kamenná deska bez nápisu²¹⁶.

5.3 Kolonie „po“ vůdci

Po Schäferově útěku nebyl jeho vliv na kolonii zcela přerušeno, i ze svého úkrytu Paul Schäfer svou kolonii mohl nadále vést. Kontakt s ním udržovali vybraní jedinci: Hans-Jürgen Riesland, Hans-Jürgen Blanck, Hartmut Hopp a Gerd Seewald. Pro některé v kolonii znamenala Schäferova nepřítomnost zoufalství a beznaděj, někteří plakali, někteří byli

²⁰⁹ „Paul Schäfer verurteilt“, webové stránky *Westfälische Nachrichten*, (28.3.2008), dostupné z: <https://www.wn.de/Muensterland/Kreis-Borken/Gronau/2008/03/Gronau-Paul-Schaefer-verurteilt>, (staženo 15.3.2019).;

Horst Rückert, „Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“, (Mnichov: Al Verlag GmbH, 2014), s. 168.

²¹⁰ „Paul Schäfer erneut in Chile verurteilt“ webové stránky *Frankfurter Rundschau*, (11.7.2008), dostupné z: <https://www.fr.de/politik/paul-schaefer-erneut-chile-verurteilt-11570983.html>, (staženo 15.3.2019).;

Rückert, „Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“, s. 168.

²¹¹ Claudia Knepper, „Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot“, *Materialdienst, Zeitschrift für Religions- und Weltanschauungsfragen* 73, č. 6 (2010): s. 226-227. t

²¹² Rückert, „Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“, s. 168.

²¹³ Knepper, „Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot“.

²¹⁴ Dieter Maier, „Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 152.

²¹⁵ „Paul Schäfer: Proteste bei Begräbnis“, webové stránky *Stuttgarter Nachrichten*, (26.4.2010), dostupné z: <https://www.stuttgarter-nachrichten.de/inhalt.colonia-dignidad-paul-schaefer-proteste-bei-begraebnis.3bfc746a-77d5-4f28-a3c9-87c67848b67b.html>, (staženo 15.3.2019).;

Knepper, „Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot“.

²¹⁶ Knepper, „Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot“.

zděšení, co se s nimi bez „něj“ bude dít²¹⁷ a někteří se uvnitř sebe skrytě radovali.²¹⁸

Schäferova nařízení a rozkazy byly Schäferem sdělovány po telefonu, přes dopisy nebo videozprávy. Muži nejbliže „vůdci“ vytvořili v kolonii novou vedoucí skupinu, která měla na starost chod kolonie a veškerá rozhodnutí. Někteří z bývalého okruhu vedoucích po Schäferově „pádu“ skupinu opustili.²¹⁹ Kolonie jako taková zůstala svým přesvědčením, vírou a věrností k „vůdci“ nezměněna; tvrdá práce, shromáždění, zpovědi a dělení na ženy - muže zůstalo beze změny, stejně jako víra v „Pia“ na jehož návrat se čekalo. Údajně členové nevěděli, když Schäfer odešel, že dělal nějaké špatné věci.²²⁰ V tomto případě je asi nelehké určit, za jakých ohledů může být tento argument považován za validní. Pomalými kroky se však v Colonii Dignidad, v této době již tedy Villa Baviera, začaly uvolňovat vnitřní podmínky; žádné trestání a „lечение“ elektrošoky, žádné dopování hromadou léků, nucená poslušnost a brutální fyzické násilí. Kolonie se pomalu začínala otevírat světu. Přestože několik členů využilo situace a od kolonie se odtrhlo, většina obyvatel kolonie však zůstala na stejném místě a i přese všechny vlastní zkušenosti byla Schäferovi stále věrná.²²¹

Asi 7 let po Schäferově útěku z kolonie a z Chile zaujímá jeho postavení kazatele v roce 2004 Ewald Frank. Po Paulu Schäferovi se staral o duchovní vedení bývalé kolonie; ač se to zdá po všech těch letech Colonie Dignidad téměř neuvěřitelné, po svém příjezdu do Chile na sebe navázal mnoho přívrženců, přičemž mu měl pomáhat Hartmut Hopp. Zároveň se Frank netajil tím, že by pachatelé Colonie Dignidad neměli být dále pronásledováni obyvateli kolonie. Chile nehodlalo tomuto počínání dále přihlížet; jelikož existovalo reálné nebezpečí, že nový kazatel vytvoří další sektu, resp. obnoví její fungování, udělil stát Chile Ewaldu Frankovi v roce 2005 9letý zákaz vstupu na jeho území. Frankovo místo duchovního v kolonii nahradil Karl van den Berg, bývalý člen vedoucí skupiny kolem Paula Schäfera.²²²

Ewald Frank je v současné době vedoucí Svobodné lidové misie v Krefeldu, která v roce 2017 zahrnovala na 3000 členů. Údajně měli někteří obyvatelé kolonie Franka následovat do Krefeldu, dle zdrojů se mělo jednat o 13 lidí včetně Hartmuta Hoppa. Dle výpovědi Ewalda Franka neměl Hartmut Hopp do misie vstoupit, dokonce tam ani neměl

²¹⁷ Horst Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 124.

²¹⁸ Ulla Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“* (Frýdek-Místek: Alpress, s.r.o., 2013).

²¹⁹ Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, s. 123-124.

²²⁰ Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, s. 125.

²²¹ Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, s. 123-131.

²²² *„Wo Colonia Dignidad - Täter noch aktiv sind“*, (dokument), ARD (*Arbeitsgemeinschaft der öffentlichen rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland*), (4.7.2017).

být,²²³ jiné zdroje však hovoří o opaku.²²⁴

Kolonie v Chile dodnes existuje. Villa Baviera v současnosti nabízí turistům ubytování, restauraci a klidnou dovolenou v chilské přírodě podle německých tradic. Na oficiálních stránkách kolonie, které jsou vedeny pouze ve španělštině a nikoliv překvapivě také v němčině, se můžete dočíst o současné německé kolonii a její nabídce. K historii se na těchto stránkách kolonie sice vyjadřuje, nejedná se však o bližší poskytnuté informace k minulosti. Sama sebe popisuje jako změněnou, jako místo, kde mohou být tvořeny rodiny a kde se rozvíjí přátelství mezi Chilany a Němci, po letech smutku, týrání, dozoru, trestu a podrobení.²²⁵ Lidé v kolonii jsou prezentováni jako ti, kteří vzali budoucnost komunity do svých rukou, bez otroctví nebo poddání, tito lidé jsou nyní majitelé své svobody. Temná doba plná věznění, odtrhnutí od okolí, samostatného uzavřeného státu ve státě a především doba strachu z vyloučení, potrestání nebo ponížení v případě odporu proti vůdci, který věřil, že je vyvolený Bohem. Ti, na které měl (Schäfer) příliš velký dopad, odešli z kolonie do jiných měst v Chile, nebo zpět do Německa. Ti, co zůstali, se pustili do nové budoucnosti a společně budují.²²⁶ Podle slov členky kdysi Colonia Dignidad - Anny Schnellenkamp - neměl nikdo dokumenty ani peníze, proto mnoho členů v sektě zůstalo.²²⁷ Návštěvník Villa Baviera, neboli bavorské vesnice, si může vychutnat německé pokrmy, německé tradice a ubytování v chilské přírodě.

6. Reakce a opatření - případ „*Colonia Dignidad*“

Případ Colonia Dignidad - co se týká přístupu veřejnosti, správních orgánů a obou vlád - je velice komplexní a složitý. Některé zdroje se liší a některé materiály podávají jen

²²³ „Freie Volksmission in Krefeld distanziert sich von Colonia Dignidad“, webové stránky *Westdeutsche Zeitung*, (21.12.2011), dostupné z: https://www.wz.de/nrw/krefeld/freie-volksmission-in-krefeld-distanziert-sich-von-colonia-dignidad_aid-30518657, (staženo 10.4.2019).;

Sebastian Peters, „Sektenarzt - Neue Spur nach Krefeld“, webové stránky *Rheinische Post Online*, (31.5.2011), dostupné z: https://rp-online.de/nrw/staedte/krefeld/sektenarzt-neue-spur-nach-krefeld_aid-9168483, (staženo 10.4.2019).

²²⁴ „Wo Colonia Dignidad - Täter noch aktiv sind“, (dokument), ARD (*Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland*), (4.7.2017).;

Michael Hollenbach, „Das Leben nach der Sekte“, webové stránky *Deutschlandfunk Kultur*, (24.5.2014), dostupné z: https://www.deutschlandfunkkultur.de/traumata-das-leben-nach-der-sekte.1278.de.html?dram:article_id=287257, (staženo 28.3.2019).

²²⁵ „Historia“, oficiální webové stránky *Villa Baviera*, (2015), dostupné z: <http://www.villabaviera.cl/quienes-somos/historia/>, (staženo 1.3.2019).

²²⁶ „Comunidad Hoy“, oficiální webové stránky *Villa Baviera*, (2015), dostupné z: <http://www.villabaviera.cl/quienes-somos/comunidad-hoy/>, (staženo 1.3.2019).

²²⁷ Richard A. Fuchs, „Die Akte ‚Colonia Dignidad‘ wird geöffnet“, webové stránky *Deutsche Welle*, (27.4.2016), dostupné z: <https://www.dw.com/de/die-akte-colonia-dignidad-wird-ge%C3%B6ffnet/a-19216664>, (staženo 20.4.2019).

určité informace. Celkové zmapování všech opatření a postupů vůči kolonii a jejím pachatelům není možné v rámci bakalářské práce maximálně zpracovat. V následující kapitole se pokusím o analyzování této problematiky na základě vybraných zdrojů.

6.1 První zprávy

První událost, která mohla na veřejnosti vyvolat pochybnosti či dokonce pobouření, byl útěk několika členů kolonie v roce 1966, kteří podali svědectví o svém životě a vnitřním fungování sekty. Pravděpodobně nejvýznamnějšího „uprchlíka“ ze sekty Paula Schäfera představuje již zmíněný (Ernst) Wolfgang Kneese, původním jménem Müller.²²⁸ Útěk od Paula Schäfera se mu podařil až napotřetí; poprvé se o útěk pokusil v roce 1962, byl však chycen a dopraven zpátky. Podruhé zkoušel uprchnout v roce 1963, kdy byl opět chycen a tentokrát o něj bylo „lépe postaráno“. Dle svých vzpomínek musel nosit ve dne červené a v noci bílé nápadné oblečení. Boty, které mu byly přiřazeny, měly speciální podrážku pro případ, že by se znovu pokusil utéct a bylo by nutné sledovat jeho stopy. V roce 1966 s úspěchem utekl z Colonie Dignidad. V témže roce se povedlo uprchnout i méně známé Wilhelmině Lindemannové, oba pak podali o poměrech v kolonii svědectví.²²⁹

Tyto dva útoky vyvolaly skandál, po kterém byla ustanovena parlamentní komise, která měla podmínky v kolonii prošetřit. Oficiálně kromě pár správních nesrovnalostí nebylo zjištěno nic zásadního.²³⁰ Když se podařilo Wolfgangu Kneesemu uprchnout, jeho cíl představovala německá ambasáda v Santiagu. Oproti následujícím rokům byla tehdy uprchlíkovi poskytnuta alespoň minimální pomoc; když se členové kolonie pokusili Kneeseho unést zpět k Paulu Schäferovi, skrze ambasádu zajištěná policejní ochrana ochránila Kneeseho v domově důchodců, kde se v té době ukrýval. V příštích letech bylo téměř pravidlem, že byli uprchnuvší členové sekty na ambasádě vyzvednuti a dovezeni zpět do kolonie.²³¹ Taktikou vedení Colonie Dignidad bylo vrátit uprchlého do kolonie zpátky, nebo přinejmenším pomluvit jeho výpověď i jeho samotného.²³² (Hartmut Hopp v pozdějších letech jako lékař vystavoval oficiální „psychologické posudky“, ve kterých dané výpovědi a

²²⁸ Ulla Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“* (Frýdek- Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 169.

²²⁹ Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“*, s. 195.

²³⁰ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 8.

²³¹ Fröhling, *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“*, s. 196.

²³² Horst Rückert, *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 138.

svědky samotné zdiskreditoval, aniž by k tomu měl kvalifikační oprávnění.²³³) Kneese byl v tomto případě po neúspěšném pokusu o únos obviněn z krádeže koně (kterého reálně využil pro svůj útěk), lživé výpovědi/pomluvy a homosexuality.²³⁴ Kneese byl dopraven do vězení v Parralu, kde strávil několik týdnů ve vyšetřovací vazbě. Po propuštění prchá ilegálně do Argentiny a odtud dále do Spolkové republiky. V letech 1967 a 1969 byl pak v nepřítomnosti odsouzen.²³⁵

Aby Paul Schäfer vyvolal dojem benevolence a volnosti, poskytl třem vybraným členům kolonie, které považoval za důvěryhodné, možnost vzdělávat se mimo rámec sekty. Jednalo se o Hartmuta Hoppa, Güntera Reusse a Husajma Siama.²³⁶ Reuss a Siam využili své příležitosti a od sekty a především Paula Schäfera se odtrhli. Hopp studoval lékařství a v roce 1970 se vrátil do Chile, kde se postupně vypracoval do skupiny vedoucích, kteří měli po Paulu Schäferovi na starost chod kolonie. Hartmut Hopp zastupoval formálně kolonii a bylo mu Schäferem dopřáno privilegií, na které ostatní členové sekty nikdy nedosáhli. Především mohli uzavřít sňatek a společně se svou ženou bydlet, či kolonii oficiálně reprezentovat.²³⁷

Teprve v říjnu 1976 vydávají Spojené národy zprávu o porušování lidských práv v Chile, kde mimo jiné označí Colonií Dignidad za tajnou mučírnu policie DINA.²³⁸ Díky tomu se kolonií začíná zabývat Amnesty International, která o rok později, v březnu roku 1977 zveřejňuje brožuru: „*Colonia Dignidad - německá vzorová farma v Chile, mučící tábor DINA*“.²³⁹ Zpracována nebyla jen historie skupiny, ale rovněž i výpovědi tří bývalých politických vězňů, kteří měli být v kolonii mučeni. Ve stejné době vydává časopis STERN zprávu s názvem: „*V chilských horách – mučící tábor Němců*“²⁴⁰. Colonie Dignidad v návaznosti na tyto „zprávy šířící pomluvy“ pořádá protestní hladovou stávkou, konkrétně proti pomluvám a novinovým ohavnostem, během ní také sepíše dopis adresovaný německé

²³³ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 16.

²³⁴ Ulla Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“ (Frýdek-Místek: Alpress, s.r.o., 2013) s. 198.;

Horst Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, (Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014), s. 138.

²³⁵ Rückert, „*Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*“, s. 138.

²³⁶ Fröhling, „*Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě*“, s. 198.

²³⁷ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“, s. 11.

²³⁸ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 39.

²³⁹ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 79, V originále: „*Colonia Dignidad- deutsches Mustergut in Chile, ein Folterlager der DINA*“.

²⁴⁰ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196, v originále: „*In den Bergen von Chile- das Folterlager der Deutschen*“.

ambasádě a ministru Genscherovi²⁴¹. Tato stávka byla zastavena až návštěvou velvyslance Ericha Strätlinga a chilského ministra zdravotnictví Fernanda Matthei. Zároveň podává Colonie Dignidad na Amnesty International žalobu, čímž začíná nejdelší civilní proces v dějinách Spolkové republiky Německo, který končí až v roce 1997.²⁴² Proti těmto obviněním se nepřímo postavil i německý velvyslanec Strätling, který kolonii navštívil a vydal čestné prohlášení údajně o tom, že žádné podzemní vězení ani vězně neviděl.²⁴³

V červnu v roce 1977 podává bývalý člen DINY Juan René Muñoz svědectví na Vikariátu solidarity katolické církve,²⁴⁴ kde je za přítomnosti svědků nahráváno na magnetofon. Muñoz byl pověřen pronásledováním, vyslýcháním, mučením a zabíjením; podílel se také na „mizení“ určených lidí z kolonie. Především se ale mělo jednat o „*Kapuzenmanna*“ z Národního stadionu v Chile, který zde identifikoval nejen socialisty a přívržence Allendeho, kterých se pak dále „ujala“ DINA.²⁴⁵ Tento proces identifikace je znázorněn ve filmu Floriana Gallenbergera *Kolonie*.²⁴⁶

Zájem o kolonii se po roce 1977 začíná všeobecně zvyšovat. Poslanec Spolkového sněmu Ernst Waltemathe se v letech 1977-79 pokoušel o objasnění životů členů v kolonii a především pozadí Colonie Dignidad. Snaha navštívit kolonii ovšem neproběhla úspěšně.²⁴⁷

6.2 80. léta

Vzhledem k probíhajícímu procesu byla Amnesty International vyzvána k tomu, aby podala důkazy, která potvrdí její tvrzení ve vydané brožuře. V roce 1978 se tak začíná s prvními výslechy svědků, kteří měli být mučeni agenty DINA v Colonii Dignidad. V říjnu 1979 předstupuje jako svědek Amnesty International před soud Samuel Fuenzalida, bývalý člen tajné policie DINA.²⁴⁸ Amnesty International bohužel v tomto procesu výslechu svědků nemůže před soud předvést Juana Reného Muñoze, jelikož byl v tu dobu již mrtvý. Muñoz byl totiž nalezen 25. října 1977 s prostřelenou hlavou.²⁴⁹

²⁴¹Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 230-233.;

„*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 30, 41.

²⁴² Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 84-85.

²⁴³ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 34.

²⁴⁴ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 58-59, V originále: „*Solidaritätsvikariat*“.

²⁴⁵ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 58-59.

²⁴⁶ „*Kolonie*“, („*Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück*“), (film), režie Florian Gallenberger, Německo/Lucembursko/Francie, (2015).

²⁴⁷ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 33-34.

²⁴⁸ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 54.

²⁴⁹ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 58.

Na základě 21stránkové soudní zprávy z 22. ledna 1980, jež popisuje, která svědeckví musí být přezkoumána, měla být naplánovaná cesta do Chile v roce 1980, kde měly být výpovědi svědků ověřeny. Bonnský zemský soud však neměl oprávnění vykonávat vlastní šetření na území druhého státu, což svým právním posudkem potvrdil i „*přítel*“²⁵⁰ kolonie, profesor z Univerzity ve Würzburgu, profesor Dr. Dieter Blumenwitz. Nebylo tedy překvapení, že Chilské ministerstvo spravedlnosti tuto žádost v roce 1981 zamítlo.²⁵¹

Zemský soud tak byl nucen svou zprávu o důkazech přetvořit; příslušný chilský soudce byl pak požádán, aby nechal provést soudní vyšetřování. Nastala komplikovaná cesta dokumentů; ze strany Chile měly být zaslány zpět, jelikož chyběly dvě strany ve španělském překladu a jednalo se v něm o mnoho chyb. *Lateinamerika Nachrichten* zde pak naráží na to, jak mohly stránky zmizet a „*kdo upozornil*“ na chyby v překladu. Kvůli korektuře a problémům s překladem byla akta znovu zaslána zpět do Chile až v roce 1983, Chile jejich obdržení potvrdila v březnu roku 1984. Teprve v roce 1987 se začalo s prvními výslechy svědků.²⁵²

V říjnu 1987 pak dochází ke vloupání u chilského právníka Amnesty International a prezidenta Chilské komise pro lidská práva Maxima Pacheca. Údajně měly pouze zmizet fotografie jeho ženy a dětí z jeho kanceláře. Není jasné, s čím mělo toto vloupání spojitost, nicméně se pravděpodobně jednalo o varování.²⁵³

Nejspíše z důvodu zvyšujícího se zájmu o chod kolonie a její zločiny vzniká v roce 1980 „*Freundkreis*“, neboli „*kruh přátel*“²⁵⁴, který měl zlepšit situaci kolonie a vést jakousi kampaň proti Amnesty International. Do tohoto kruhu přátel patřil například obchodník se zbraněmi Gerhard Mertins, funkcionář politické strany CSU Wolfgang Vogelsgesang, moderátor ZDF magazínu Gerhard Löwenthal, německý velvyslanec Erich Strätling či univerzitní profesori Dr. Lothar Bossle a Dr. Dieter Blumenwitz. Otázkou je, zda náhodou nemohl být „*přítelem*“ kolonie i bavorský premiér Franz Josef Strauß, kterého si kolonie velmi cenila, a jehož portréty se v *Colonia Dignidad* nacházely.²⁵⁵

14. prosince roku 1984 utíká z *Colonia Dignidad* Hugo Baar, zakladatel skupiny okolo Paula Schäfera a vedoucí německé pobočky kolonie. Po přesunu z Německa do kolonie měl být údajně zbaven moci a umístěn do nemocnice v kolonii, kde měl být 9 měsíců podroben

²⁵⁰ Jeden ze členů „*Kruhu přátel*“ CD, který vznikl v roce 1980. „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 66-67.

²⁵¹ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 63.

²⁵² „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 64-65.

²⁵³ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 65.

²⁵⁴ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 66-67.

²⁵⁵ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 66-72.

„léčbě“ psychofarmaky a elektrošoky²⁵⁶. Po útěku se za hranicemi sekty však překvapivě nevydává na německou ambasádu, ale prchá přímo do Argentiny a odtud do Německa²⁵⁷. Zde je patrné, že spolupráce kolonie s německým velvyslanectvím byla (nejen) jejím členům známá, stejně jako vracení uprchlých členů zpět Paulu Schäferovi.

Téhož roku vydává časopis „*Analisis*“ zprávu o podmínkách v Colonii Dignidad, s příznačným názvem: „*Terror in Colonia Dignidad*“.²⁵⁸ Mimo jiné zmiňuje i spor kolonie s jeptiškami, který započal již roku 1982. Tehdy šlo o kampaň kolonie proti jeptiškám na pozemku blízko vedle sekty, kde se usadily. Nejen jeptišky, ale i biskup Carlos Camus, který se snažil o objasnění incidentů, kterými byly například krádež dobytka, zničení a bourání objektů či založený požár, se stal obětí útoků ze strany členů kolonie. Nicméně tento spor byl ukončen ve prospěch kolonistů. Dle biskupa nešlo o pozemek, ale spíše o blízkost ke kolonii,²⁵⁹ a vzhledem k tomuto procesu zjistil: „*jakou moc kolonie má*“²⁶⁰.

Veřejná situace kolonie se značně zhoršuje, v únoru 1985 z kolonie prchají manželé Lotti a Georg Packomorovi; stejně jako v případě Hugo Baara se však neobrátl na německé velvyslanectví, ale na kanadské, které jim pak u německého pomůže zaručit ochranu a nenavrácení zpět do sekty. Usadí se nakonec v Kanadě. Jejich a Baarovo svědectví, ve kterých přirovnávají vnitřní chod sekty k podmínkám panujícím v koncentračním táboře, není, přestože způsobuje další skandál, očividně dostačující pro vydání zatykače a pro podání obžaloby. Bonnské ministerstvo zahraničí obviní sice Paula Schäfera, Hartmuta Hoppa, Giselu Seewald a samotného Huga Baara z omezování osobní svobody a porušení listovního tajemství; k dalším krokům však nedochází. Bonnský státní zástupce se má údajně vyjádřit, že nechce nic podnikat, dokud nebude ukončen výslech svědků v Chile.²⁶¹ Colonia Dignidad “na oplátku“ žaluje Huga Baara kvůli pomluvě.²⁶²

V říjnu německý velvyslanec Hermann Holzheimer, komunikující s kolonií, předal zprávu Rodolfo Stangemu, členu Junty a policejnímu šéfu, na základě které pak má Stange uvést: „(...) že *snahy jeho orgánů, zodpovědných za prokázání trestných jednání v Colonia*

²⁵⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 13.

²⁵⁷ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad, Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“ (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 107-114.;

„*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 13.

²⁵⁸ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 13.

²⁵⁹ Bruce Falconer, „*The Torture Colony*“, *The American Scholar*, Washington 77, č. 4, (1.9.2008): s. 33-53.;

„*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 10.

²⁶⁰ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 30.

²⁶¹ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 14.

²⁶² Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 153.

*Dignidad, byly zcela zbytečné.*²⁶³

Nový německý ambasador, Horst Kullak-Ublick, má v listopadu 1987 vztahy německého velvyslanectví s Colonií Dignidad označit jako „*pozitivní*“.²⁶⁴ Měl se však údajně cítit nucený navštívit společně s konzulem Dietrem Hallerem Colonií Dignidad. Přestože měla být tato návštěva označována jako „*privátní návštěva*“ nebo „*rutina*“²⁶⁵, mělo se pravděpodobně jednat o nařízení ze strany ministra zahraničí; možná právě v tuto dobu nastává obrat v přístupu politických úřadů k otázce kolonie. Zpráva *Lateinamerika Nachrichten* tuto situaci označuje jako: „*očividně dostalo mezitím velvyslanectví a ministerstvo zahraničí strach kvůli masivním výtkám k vnitřním podmínkám v Colonii Dignidad a dlouholeté lhostejnosti německého velvyslanectví.*“²⁶⁶

Zajímavostí však je, že údajně již v březnu 1977 měl náměstek ministra zahraničí Klaus von Dohnanyi v odpovědi poslanci SPD na jeho otázku týkající se Kolonie Dignidad zmínit, že: „*Spolková vláda měla informace/důkazy o jistých podmínkách a požádala tak velvyslance, aby se pokusil o objasnění*“. Rovněž připouští, že: „*vznesené výtky proti Colonii Dignidad, jak se zdá, nejsou neopodstatněné, jsou však tak vážné, že je nezbytné důkladné šetření. (...) Ohledně výsledku bude Spolková vláda informovat co nejdříve to bude možné.*“²⁶⁷ K tomu *Lateinamerika Nachrichten* připojují svůj komentář: „*Na zveřejnění výsledku šetření čeká veřejnost dodnes.*“²⁶⁸

Po 10hodinové návštěvě diplomatů v kolonii, kdy mohli mluvit nejen s vedením, ale i se členy kolonie, byly dojmy shrnuty do věty: „*Je to všechno daleko horší, než jsme si představovali*“²⁶⁹. Všeobecný tlak začínal být tak velký, že vedl k opatřením týkajícím se dříve jednoduchého prodlužování pasů členů kolonie či k předvolání ambasadora Kullak-Ublicka ministrem zahraničí Genscherem do Bonnu, aby zde podal hlášení.²⁷⁰

²⁶³ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 35, v originále: „...*dass die Bemühungen seiner Organe, Verantwortlichen in der Colonia Dignidad strafbare Handlungen nachzuweisen, völlig vergeblich gewesen seien.*“

²⁶⁴ *Ibid.*

²⁶⁵ *Ibid.*

²⁶⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 36, v originále: „*Offensichtlich hatten Botschaft und Auswärtiges Amt mittlerweile kalte Füße bekommen wegen der massiven Vorwürfe zu den inneren Zuständen in der Colonia Dignidad und der jahrelangen Gleichgültigkeit der deutschen Botschaft.*“

²⁶⁷ *Ibid.*, v originále: „*Die Bundesregierung hatte Hinweise über gewisse Zustände und hatte deswegen den Botschafter gebeten, sich um Aufklärung zu bemühen. Die erneut – wie es scheint – nicht unbegründet gegen die ‚Colonia Dignidad‘ in Chile erhobenen Vorwürfe sind jedoch so schwerwiegend, dass eine eingehende Untersuchung unbedingt erforderlich ist. ... Über das Ergebnis wird die Bundesregierung so bald wie möglich berichten.*“

²⁶⁸ *Ibid.*, v originále: „*Auf die Veröffentlichung des Ergebnisses einer Untersuchung wartet die Öffentlichkeit heute noch.*“

²⁶⁹ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 36., v originále: „*Es ist alles viel schlimmer, als wir es uns vorgestellt haben.*“

²⁷⁰ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten*, s. 37.

Teprve v roce 1987 „přiznal“ ministr Genscher, že byl přístup k řešení otázek spojených s kolonií příliš laxní a že význam Schäferovy kolonie byl podceněn.²⁷¹ Lateinamerika Nachrichten zde však pádně argumentují tím, že nejpozději od roku 1977 podala Amnesty International svědectví o hrůzných podmínkách v kolonii; dle jejich slov se jedná o skandál, který prodloužil utrpení mnoha lidí, že Ministerstvo zahraničí teprve nyní usiluje o to, aby se na situaci něco změnilo.²⁷²

V roce 1988 má kolonie oficiálně měnit svůj název na „*Villa Baviera*“, tedy bavorskou vesnici.²⁷³ Jedná se pravděpodobně o určitý zastírací manévr, jak uniknout pozornosti, která se Colonii Dignidad enormně zvýšila.²⁷⁴ 22. února se ve Spolkovém sněmu koná slyšení Podvýboru pro lidská práva a humanitní pomoc s názvem: „*Nacházejí se němečtí obyvatelé nedobrovolně a pod podmínkami porušující lidská práva v Colonii Dignidad v Chile?*“²⁷⁵

V roce 1989 je v kolonii uskutečněna oficiální inspekce, která má posloužit v procesu Amnesty International versus Colonia Dignidad. V témže roce 1989 je podán dotaz na Bundesregierung ze strany poslanců Olmsové, Volmera a frakce Zelených s označením: „*Pozadí existence a vztahů Colonie Dignidad v Chile*“²⁷⁶.

Rok 1990 představuje konec diktátorské vlády Augusta Pinocheta a nástup demokratické vlády Patricia Aylwina. Německá pobočka Colonie Dignidad - Private Sociale Mission - se zavírá. Samotná Colonie Dignidad navzdory vyvolaným skandálům slaví 30 let své existence.²⁷⁷

V roce 1991 odjímá chilská vláda kolonii statut právnické osoby; kolonie se snaží tomuto opatření bránit právními prostředky. V září 1994 nejvyšší soudní dvůr v Chile definitivně kolonii statut právnické osoby odejme a majetek kolonie je převeden na firmy

²⁷¹ „*Colonia Dignidad*“, Lateinamerika Nachrichten, s. 37.

²⁷² Ibid.

²⁷³ Ostatní zdroje často uvádějí jiný rok přejmenování. Všeobecně je rok přejmenování nejasný. Catalina Gaete Salgado, „*Journalistic memory work and transitional justice in Chile: The case of the declassification of the Colonia Dignidad archives in Berlin*“, Journalism (5.12.2018), 1-19, dostupné z: <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1464884918817021?journalCode=joua>, (staženo 8.4.2019).

²⁷⁴ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 154.

²⁷⁵ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 7, v originále: „*Befinden sich deutsche Staatsangehörige unfreiwillig und unter menschenrechtsverletzenden Bedingungen in der Colonia Dignidad in Chile?*“

²⁷⁶ „*Antwort der Bundesregierung auf die Kleine Anfrage der Abgeordneten Frau Olms, Volmer und der Fraktion DIE GRÜNEN, „Hintergründe der Existenz und der Beziehungen der Colonia Dignidad in Chile“*“, Deutscher Bundestag (29.3.1989).;

Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196.

²⁷⁷ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196.

vedoucích členů²⁷⁸.

V březnu roku 1991 „*Národní komise pravdy a usmíření*“ nebo také „*Rettigova komise*“ zmiňuje kolonii jako místo, kde lidé mizeli a kde byli mučeni. Spolkový kancléř Helmut Kohl během státní návštěvy v Chile zmiňuje problematiku Colonie Dignidad.²⁷⁹

Roku 1996 jsou podána trestní oznámení na Paula Schäfera kvůli zneužívání dětí. V srpnu je chilskou justicí na Schäfera vydán zatykač a do procesu je zahrnut i Interpol. V listopadu dochází k prvním prohlídkám v kolonii a přidružených pobočkách v Bulnes a Santiagu; Paul Schäfer totiž před spravedlností prchá a schovává se na území kolonie.²⁸⁰

6.3 Po Schäferově útěku

V roce 1997 policie a příslušné úřady začínají sérii důkladných inspekcí a prohledávání kolonie. 3. června se k trestním obviněním vůči Paulu Schäferovi připojuje „*Rada na ochranu státu*“²⁸¹ se svými trestními obviněními, kterých je okolo 40. O pár dní později, 7. června, se před bránou Colonie Dignidad koná protest příbuzných zmizelých politických vězňů, především žen. 18. června dochází k další prohlídce kolonie, během které je nasazeno 269 mužů. Paul Schäfer právě v tomto roce definitivně opouští Colonií a začíná „vládnout“ virtuálně.²⁸²

Co se týká stále neuzavřeného případu Colonia Dignidad (Private Sociale Mission) versus Amnesty International, Bonnský zemský soud v listopadu 1977 zamítá žalobu ze strany Private Sociale Mission z roku 1977, jelikož žalobce v tuto dobu již oficiálně neexistuje. Tímto Amnesty International soudní spor vyhrála²⁸³.

Roku 1998 je generál Augusto Pinochet zatčen v Londýně. Colonii Dignidad mezitím obsazuje 60 „*Carabineros*“ tedy 60 členů národní chilské policie, kteří zde stráví 40 dní. Paul Schäfer, u kterého se stále předpokládalo, že se ukrývá na obrovském pozemku „*Fundo*“, je však touto dobou již delší dobu na útěku a policie začíná pátrat i mimo hranice kolonie. K dalším prohlídkám sekty dochází však ještě v lednu, dubnu a říjnu roku 1999²⁸⁴.

²⁷⁸ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 193-196.

²⁷⁹ Ibid.

²⁸⁰ Friedrich Paul Heller, „*Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager*“, (Stuttgart: Schmetterling, 1993) s. 230-233.;

Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196.

²⁸¹ „Corsejo de Defensa del Estrado“.

²⁸² Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196.

²⁸³ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 195, v originále: „*Damit hat Amnesty International den Prozess gewonnen*“.

²⁸⁴ Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 193-196.

15. listopadu 2001 se konala debata ve Spolkovém sněmu ohledně návrhu „*Pomoc pro oběti Colonia Dignidad*“,²⁸⁵ kdy všechny frakce vyhlásily nutnost zpracovat tuto „*tmavou kapitolu*“ německo - chilské minulosti a usilovat o spravedlnost.²⁸⁶ V roce 2002 byl ve Spolkovém sněmu odhlasován návrh pomocných opatření pro oběti kolonie, čímž bylo oficiálně uznáno utrpení členů sekty Paula Schäfera.²⁸⁷ Rok 2005 pak pro „*Pia*“ znamenal konec skrývání před chilskou justicí. 10. března byl nalezen v Argentině. Téhož roku je objeven tajný archiv Colonie Dignidad²⁸⁸ a na jejím území 25. listopadu zabavuje chilská policie chemický arsenál; údajně se mělo jednat o 445 jedů a chemických substancí²⁸⁹. V květnu 2006 je podána žaloba na kolonii jako kriminální společenství.²⁹⁰ Během státní návštěvy v Chile hovoří Spolkový ministr a zahraničí a současný Spolkový prezident Frank - Walter Steinmeier s prezidentkou o Colonii Dignidad²⁹¹.

V roce 2010 umírá Paul Schäfer, ze svého trestu, který představoval více než 30 let, si odseděl pouhé 4 roky. V roce 2011/2013²⁹² je Hartmut Hopp, „*ministr zahraničí Colonie Dignidad a vedoucí její nemocnice*“ v Chile odsouzen, před vynesením rozsudku však prchá do Německa, kde je mu kvůli německému občanství zaručeno jeho nevydání zpět do Chile.²⁹³ Toto je potvrzeno v roce 2012 a 2014, kdy Chile žádá o jeho vydání, což je však zamítnuto.²⁹⁴ Jeho rolí v Colonii Dignidad se zabývá „*European Center for Constitutional and Human Rights*“, které v roce 2011 vydává písemnou zprávu o jeho případu.²⁹⁵ V roce 2016 požádal prokurátor Krefeldu zemský soud, aby Hoppovi udělený trest v Chile mohl být vykonán v Německu.²⁹⁶ Tečku za celým případem udělal v roce 2018 soud v Düsseldorfu, jehož verdikt zamítl výkon trestu, jež udělila chilská vláda, na německé půdě. Dle německých soudců Chilané pochybili v dokazování, že by se Hartmut Hopp dopustil něčeho trestného

²⁸⁵ V originále: „*Hilfe für die Opfer der Colonia Dignidad*“.

²⁸⁶ „*Kleine Anfrage der Abgeordneten Jan Korte, Annette Groth, Dr. André Hahn, Andrej Hunko, Inge Höger, Ulla Jelpke, Katrin Kunert, Niema Movassat, Dr. Alexander S. Neu, Martina Renner u.a. und der Fraktion DIE LINKE, „Aktueller Stand und Pläne der Bundesregierung zur Aufarbeitung der Verbrechen der deutschen Sektensiedlung Colonia Dignidad in Chile“*“, Auswärtiges Amt (Berlin: 19.6.2016).

²⁸⁷ Ibid.

²⁸⁸ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad*“, (Berlín, říjen 2011), s. 8.

²⁸⁹ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“, s. 28.

²⁹⁰ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 193-196.

²⁹¹ „*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt.

²⁹² Zdroje se v tomto bodě rozcházejí.

²⁹³ „*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt.;

Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, s. 174.;

European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“, s. 25.

²⁹⁴ „*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt, s. 11.

²⁹⁵ European Center for Constitutional and Human Rights, „*ECCHR-Stellungnahme*“.; „*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt, s. 2.

z hlediska německého práva. Nebylo ani dokázáno, že by vzhledem ke svému postavení Hopp „to objektivně Schäferovi zjednodušil“ v páchání trestných činů. Nehledě na vyvolané nesouhlasné reakce je verdikt finální a není možné se odvolat.²⁹⁷

Nejvyšší soud v Chile²⁹⁸ odsoudil 25. ledna roku 2013 členy Colonia Dignidad z následujících důvodů: napomáhání ke znásilnění a sexuálního zneužívání dětí, omezování osobní svobody, nevydání nezletilých a bránění spravedlnosti. K nepodmíněným trestům mezi 5 až 8 lety byli odsouzeni Günter Schaffrik, Gerhard Mücke, Hartmut Hopp, Gerd Seewald, Kurt Schnellenkamp und Dennys Alvear. Dalším souzeným byl uložen trest ve výši půl druhého až 3 a půl roku podmíněně. Dva vyšetřovaní - Alfred Gerlach a Rebecca Schäfer - byli zproštěni viny.²⁹⁹ Gerhard Mücke a Kurt Schnellenkamp byli navíc v roce 2015 odsouzeni kvůli příslušnosti ke zločinnému spolčení a kvůli zbrojním deliktům ke 4 letem odnětí svobody.³⁰⁰

V roce 2014 se koná seminář v Chile, jehož se účastnili nejen obyvatelé Villa Baviera, oběti Pinochetova týrání ale také zástupci organizací bojující za lidská práva; úspěch byl tak obrovský, že byl v roce 2016 další podobný seminář uspořádán v Berlíně.³⁰¹

V roce 2016 je podán dotaz na Spolkovou vládu Německo ze strany poslanců a frakce „Die Linke“ s titulem: „Aktuální stanovisko a plány Spolkové vlády ke zpracování zločinů německé sekty Colonia Dignidad v Chile“. Dle tohoto dokumentu bylo od roku 2002 z německé strany cílem podporovat po chilském návratu k demokracii a po Schäferově útěku započatý proces otevření a integrace Villy Baviery do chilské společnosti. Dále předejít recidivě, tj. návrat k násilným a sektářským strukturám, rovněž jako zlepšení kvality života obětí kolonie. Dle Spolkové vlády bylo dosaženo konsensu, aby bylo moci poskytnou dočasnou „pomoc pro svépomoc“, aby nedošlo u obyvatelů k nové závislosti a „mentorování“. Dále byl na roky 2008 - 2011 vyčleněn dohromady 1 milion euro na psychologickou a duševní pomoc, vzdělávací projekty a podnikové poradenství. Dalšími projekty byly například semináře v Chile a Berlíně, které zde již byly zmíněny. Podstatným opatřením bylo zkrácení doby uchování archivovaných dokumentů Spolkového ministerstva zahraničí v

²⁹⁷ „Doctor of German cult ‚Colonia Dignidad‘ avoids prison sentence“, webové stránky *Deutsche Welle*, (26.9.2018), dostupné z: <https://www.dw.com/en/doctor-of-german-cult-colonia-dignidad-avoids-prison-sentence/a-45632804>, (staženo 20.4.2019), v originále: „it was not proven that he "at least objectively made it easier" for Schäfer to commit his crimes“.

²⁹⁸ „Corte Suprema“.

²⁹⁹ „Kleine Anfrage der Abgeordneten Jan Korte, Annette Groth, Dr. André Hahn, Andrej Hunko, Inge Höger, Ulla Jelpke, Katrin Kunert, Niema Movassat, Dr. Alexander S. Neu, Martina Renner u.a. und der Fraktion DIE LINKE, ‚Aktueller Stand und Pläne der Bundesregierung zur Aufarbeitung der Verbrechen der deutschen Sektensiedlung Colonia Dignidad in Chile‘“, Auswärtiges Amt (Berlin: 19.6.2016), s. 10.

³⁰⁰ „Kleine Anfrage der Abgeordneten“, Auswärtiges Amt, s. 11.

³⁰¹ „Kleine Anfrage der Abgeordneten“, Auswärtiges Amt, s. 5.

tajnosti o deset let a jeho zpřístupnění veřejnosti a badatelům. Především je kladen důraz na vzájemnou komunikaci a společný dialog.³⁰²

Co se týká veřejných prohlášení ze strany německých diplomatů: Spolkový ministr zahraničí Steinmeier se 26. dubna 2016 přiznal k odpovědnosti ministerstva zahraničí a prohlásil, že němečtí diplomaté dlouho odvraceli oči a pro ochranu svých „krajanů“ v Colonia Dignidad udělali velice málo. Kriticky uznal, že ministerstvo postrádalo na odhodlanosti a transparentnosti a postěžoval si, že mělo ministerstvo zahraničních věcí již dříve zkusit skrze diplomatický tlak zúžit pole působení Colonie Dignidad a vynutit právní kroky.³⁰³ Ve stejném stylu se měl vyjádřit spolkový prezident Joachim Gauck 12. června 2016 během státní návštěvy v Chile; prezident projevil lítost nad pasivní rolí německých diplomatů a sdělil, že nebylo včas vzato vážně porušování lidských práv. Zároveň však také uvedl, že Německo za činy páchané v kolonii nenese žádnou zodpovědnost.³⁰⁴

Do kin roku 2016 přichází film Florianu Gallenbergera „*Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück*“ v hlavních rolích s Emmou Watson, Danielem Brühlem a Michaellem Nyqvistem, který informuje o existenci kolonie a zločinech, které uvnitř i za hranicemi byly páchany, čímž tak o kolonii a Schäferovi rozšiřuje všeobecné povědomí.

Závěr

Tato bakalářská práce představuje studii „*Colonia Dignidad*“ v Chile, existující od roku 1961 až do roku 1997 pod vedením Paula Schäfera. Cílem této práce bylo představení případu „*Colonia Dignidad*“ jako celku s ohledem na zločiny páchané nejen v rámci této kolonie, ale rovněž i za jejími zdmi, zároveň se práce soustředila na analýzu přístupu německé vlády k případu kolonie a právních postupů. Hlavním smyslem této práce bylo přiblížit čtenářům tuto problematiku a rozšířit všeobecné povědomí o její existenci.

Kolonie „*Důstojnost*“ a Paul Schäfer s dalšími vedoucími se na členech dopustily zvrstev obrovských rozměrů. Z násilňování, mučení, vymývání mozků, omezování lidské

³⁰² „*Kleine Anfrage der Abgeordneten Jan Korte, Annette Groth, Dr. André Hahn, Andrej Hunko, Inge Höger, Ulla Jelpke, Katrin Kunert, Niema Movassat, Dr. Alexander S. Neu, Martina Renner u.a. und der Fraktion DIE LINKE, „Aktueller Stand und Pläne der Bundesregierung zur Aufarbeitung der Verbrechen der deutschen Sektensiedlung Colonia Dignidad in Chile“*“, Auswärtiges Amt (Berlin: 19.6.2016), s. 4-5.

³⁰³ Richard A. Fuchs, „*Die Akte ‚Colonia Dignidad‘ wird geöffnet*“, webové stránky *Deutsche Welle*, (27.4.2016), dostupné z: <https://www.dw.com/de/die-akte-colonia-dignidad-wird-ge%C3%B6ffnet/a-19216664>, (staženo 20.4.2019).;

„*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt, s.7

³⁰⁴ Ernesto Cicchitelli a Ivan Valladares, „*German President Denounces Chilean Human Rights Abuses in Colonia Dignidad*“, *Council on Hemispheric Affairs* (20.6.2016), dostupné z: <http://www.coha.org/german-president-denounces-chilean-human-rights-abuses-in-colonia-dignidad/>, (staženo 10.4.2019); „*Kleine Anfrage der Abgeordneten*“, Auswärtiges Amt, s. 7.

svobody, zfetování, vraždy - jedná se o pouhý výčet zločinů, které byly několik desítek let v kolonii páchany.

Zločiny, které překročily hranice *Colonie Dignidad* nebyly zanedbatelné přestupky, které by mohly být přehlíženy. Kolonie za dobu své existence unesla nebo nuceně adoptovala odhadem 20 dětí.³⁰⁵ Rodinám, které chtěly děti zpět, bylo buď vyhrožováno, nebo právní cestou sděleno, že se má dítě v kolonii lépe a je o něj dobře postaráno. Na chilských civilistech, kteří hledali pomoc v nemocnici v kolonii, byly prováděny operace bez jejich souhlasu.

Colonia Dignidad se mimo své území během let jejího trvání dopustila mnoho zločinů, ať už se jednalo o vydírání, šikanu, únosy, poškozování osobního majetku, fyzické napadání, vraždy, či praní peněz, ilegální držení a výrobu zbraní, nebo zneužívání celních úlev. Případ „*Colonia Dignidad*“ je vzhledem k nedobrovolně drženým členům a zločinům na dětech prezentován většinou jako sekta, uvnitř které docházelo k hrůzným věcem. Činnost kolonie a Paula Schäfera ovšem přesahuje její hranice a představuje daleko více zločinů, které se nevyhnuly ani chilskému obyvatelstvu.

Vzhledem ke spolupráci kolonie s Pinochetovým režimem a DINA procházely všechny trestné činy - páchané nejen tedy na politických vězňích v rámci kooperace s DINOU, ale i na běžných chilských civilistech a především kolonistech - Schäferovi a členům vedoucí skupiny bez problémů. Podíl na této dlouholeté beztrestnosti má také německé velvyslanectví v Chile, jejíž spolupráce s *Colonií Dignidad* byla několikrát potvrzena.

Německá vláda v případě „*Colonie Dignidad*“ naprosto selhala. Přesto, že první svědecké výpovědi byly poskytnuty již v roce 1966 a mnoho dalších následovalo, přesto, že Amnesty International vedla dlouholetý spor s kolonií a přesto, že na jejího vedoucího Paula Schäfera byl již v roce 1961 v Německu vydán zatykač, učinila německá vláda velmi málo proto, aby Němce žijící v *Colonii Dignidad* ochránila.

Je možné, že se jednalo o “pouhé“ přivírání očí ze strany německých politiků; důvodem mohl být i mylný předpoklad, že se jedná o nepodstatný problém, který by měl zůstat v Chile. Otázkou je, zda se němečtí diplomaté po druhé světové válce nechtěli zabývat dalším skandálem, který by byl spojen s Německem. Možné je však také to, že podmínky v kolonii byly německé vládě dobře známé a buď z obav většího konfliktu s Pinochetovou diktaturou, nebo kvůli určitým výhodám, které spojení kolonie mohlo přinášet, nepodnikli

³⁰⁵ Dieter Maier, „*Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile*“, (Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016), s. 155.

nic, čím by chod Colonie Dignidad mohli ohrozit. Důvodem mohly být také falešně pozitivní zprávy od německých velvyslanců, se kterými Paul Schäfer udržoval blízké vztahy. Přátelské pouto k ambasadorovi Erichu Strätlingovi se mimo jiné projevovalo opravováním jeho vozu, či střechy jeho rezidence členy kolonie.³⁰⁶ Někteří politici mohli mít jednoduše také strach o svůj život; kolonie a její moc byla veřejným tajemstvím. Nejednalo by se o první oběti zavraždění či vydírání ze strany Colonie Dignidad. Je však i možné, že byl přístup německých politiků k této problematice jednoduše laxní.

Jednoznačné vysvětlení, proč německá vláda selhala v takovém měřítku, dodnes neexistuje. Možných důvodů lze nalézt celou řadu, pravděpodobně však vysvětlení přístupu německých politiků k tomuto případu nebude jednoduché.

Chilský stát se na existenci Schäferovy kolonie podílel přímo a vědomě. Pinochetův režim držel na Colonií Dignidad ochrannou ruku, která s sebou přinášela i své výhody. Kolonie Důstojnost fungovala jako školící středisko, mučící a vyhlazovací tábor DINA a místo, kde se Allendeho opozice mohla připravovat na jeho svrhnutí. Schäfer skrze kolonii Pinochetovi poskytoval zbraně a na území kolonie probíhala výroba a zkoumání nejen střelných, ale také i biologických a chemických zbraní.

Pinochetova diktatura spáchala tolik zločinů, že spolupráce s Paulem Schäferem a úloha Colonie Dignidad nevzbuzuje na rozdíl od německé vlády skandál takových rozměrů.

Přestože tato práce nabízí rozšířené informace o Colonii Dignidad a jejích přidružených tématech, nemůže - stejně jako zdroje, ze kterých vychází - dát jasnou odpověď na všechny otázky spojené s existencí kolonie. Tyto otázky dodnes nejsou a možná ani nemohou být zodpovězeny.

³⁰⁶ „*Colonia Dignidad*“, *Lateinamerika Nachrichten* 166, (leden 1988), s. 70.

Summary

The bachelor thesis deals with "*Colonia Dignidad*" in Chile, existing from 1961 since 1997 under the leadership of Paul Schäfer. The aim of this work was to present the case of "*Colonia Dignidad*" as a whole with emphasis to crimes committed not only within this colony but also behind its walls; at the same time analyzes the approach of the German government to the colony case and taken legal actions. The main purpose of this work was to introduce readers to this issue and broaden the general awareness of its existence.

The "*Dignity*" colony and Paul Schäfer with his leaders committed on colonists atrocities of enormous proportions. Rape, torture, brainwashing, restriction personal freedom, stealing, murder - this is just a list of crimes that have been committed in the colony for decades. Crimes that crossed the border of Colonia Dignidad cannot be ignored. During its existence, the colony has kidnapped or adopted an estimated 20 children. Families who wanted children back were either threatened or informed by the court that the child was better in the colony and well cared for. On Chilean civilians looking for help in the hospital in the colony, operations were carried out without their consent.

Colonia Dignidad has committed many crimes outside its territory over the years, as blackmailing, bullying, kidnapping, damaging personal property, physical assault, murder, money laundering, illegal possession and production of weapons, or abuse of customs relief. The case of "*Colonia Dignidad*" is presented mostly as a cult, within horrible things were committed. However, the activities of the colony and Paul Schäfer go beyond its borders and represent far more crimes that have not avoided even the Chilean population.

Due to the cooperation of the colony with the Pinochet regime and the DINA, all crimes - not only committed to political prisoners within the cooperation with DINA, but also to ordinary Chilean civilians and especially colonists - passed Schäfer and members of the group leader without bigger problems. The German Embassy in Chile has also contributed to this long-term impunity.

The German government has failed completely in the "*Colonia Dignidad*" case. Despite the fact that the first witness testimony was given back in 1966 and many others followed, despite the fact that Amnesty International, in addition to a long-standing trial with the colony, and despite the arrest warrant for its leader Paul Schäfer in Germany in 1961, the German government have done very little to protect the Germans living in Colonia Dignidad.

It is possible that this was a "simple" closing of the eyes of German politicians; the reason could be the mistaken assumption that this is an insignificant problem that should

remain in Chile. The question is whether German diplomats after World War II did not want to deal with another scandal that would be linked to Germany. However, it is also possible that the conditions in the colony were well known to the German government, and either because of the fear of greater conflict with the Pinochet dictatorship or because of the benefits that the colony alliance might have brought, have done nothing to jeopardize the running of Colonia Dignidad. The reason could also be false positive information from German ambassadors with whom Paul Schäfer maintained close relations. The friendly bond with Ambassador Erich Strätling was reflected in the repair of his car or the roof of his residence by the members of the colony. Some politicians may have simply been worried about their lives; the colony and its power were a public secret. They would not be the first victim of intimidation or extortion by Colonia Dignidad. However, it is also possible that the approach of German politicians to this issue was simply lax.

There is no simple explanation to why the German government has failed on such a scale. There are several possible reasons for this, but the explanation of German politicians' approach to this case is complicated.

The Chilean state was directly and consciously involved in the existence of Schäfer's colony. The Pinochet regime kept a protective hand on Colonia Dignidad, which brought its advantages with it. The Dignity colony functioned as a training center, the DINA torture and extermination camp, and a place where Allende's opposition could prepare to overthrow the socialist president. Schäfer provided Pinochet weapons, and the production and exploration not only of firearms but also biological and chemical weapons.

Pinochet's dictatorship has committed so many crimes that, unlike the attitude of the German government, the collaboration with Paul Schäfer and the role of Colonia Dignidad do not provoke such a scandal.

Although this thesis offers widespread information about Colonia Dignidad and its associated topics, it cannot - as well as the resources on which it is based - give a clear answer to all the questions associated with the existence of the colony. These questions are still not answered, and maybe they cannot be.

Použitá literatura

Primární prameny

„Antwort der Bundesregierung auf die Kleine Anfrage der Abgeordneten Frau Olms, Volmer und der Fraktion DIE GRÜNEN: ‚Hintergründe der Existenz und der Beziehungen der Colonia Dignidad in Chile‘ “. Deutscher Bundestag, 29.3.1989.

CIA. Záznam Ústřední zpravodajské služby USA. Předmět: „Fallout from Priebke Discovery - - ‚Wanted Nazi Reinhard Kopps May Have Fled to Southern Chile‘ “. (2001). Dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/NAZIS%20ESCAPE%20ROUTES%20SO.%20AMERICA%20%20%28DI%20SEARCH%29_0009.pdf. (staženo 1.4.2019).

CIA. Záznam Ústřední zpravodajské služby USA. Předmět: „Josef Mengele“. (2000). Dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/MENGELE,%20JOSEF%20%20%20VOL.%2001_0101.pdf. (staženo 1.4.2019).

„Declassification of Documents in Chile“. Archiv Národní bezpečnosti USA (The National Security Archive). (2000). Dostupné z: https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/DOC_0001339233.pdf, (staženo 1.4.2019).

„ ‚Kleine Anfrage der Abgeordneten Jan Korte, Annette Groth, Dr. André Hahn, Andrej Hunko, Inge Höger, Ulla Jelpke, Katrin Kunert, Niema Movassat, Dr. Alexander S. Neu, Martina Renner u.a. und der Fraktion DIE LINKE. ‚Aktueller Stand und Pläne der Bundesregierung zur Aufarbeitung der Verbrechen der deutschen Sektensiedlung Colonia Dignidad in Chile‘ “. Auswärtiges Amt. Berlín: 19.6.2016.

Soukromá sbírka kopií archivních materiálů pana Jana Jindry: Hlavní historický archiv, Ministerstvo zahraničních věcí Chile, Zvláštní fond států, Velvyslanectví Chile v SRN, Dokumenty, Telex, Tajné dokumenty, období let 1990-2010. Oficiální název: „Archivo General Histórico, Ministerio de Relaciones Exteriores de Chile. Fondo Países, Embachile, Red. Fed. Alemania, Oficios, Telex, Secretos Reservados, 1990-2010“.

Sekundární literatura

Abgrall, Jean. Marie. „Mechanismus sekt“. Praha: Karolinum, 2000.

„Colonia Dignidad“. Lateinamerika Nachrichten 166. (leden 1988). s. 3-75.

Cicchitelli, Ernesto a Ivan Valladares. „German President Denounces Chilean Human Rights Abuses in Colonia Dignidad“. Council on Hemispheric Affairs (20.6.2016). Dostupné z: <http://www.coha.org/german-president-denounces-chilean-human-rights-abuses-in-colonia-dignidad/>. (staženo 10.4.2019).

European Center for Constitutional and Human Rights. „ECCHR-Stellungnahme zu der Rolle von Hartmut W. Hopp innerhalb der Colonia Dignidad. Seine Kollaboration mit dem

Pinochet – Regime und Verbrechen an Bewohnern der Colonia Dignidad“. Berlín, říjen 2011.

Fröhling, Ulla. *„Náš ukradený život, Léta týrání a ponižování v náboženské sektě“*. Frýdek-Místek: Alpress, s.r.o., 2013.

Heller, Friedrich Paul. *„Colonia Dignidad - Von der Psychosekte zum Folterlager“*. Stuttgart: Schmetterling, 1993.

Chalupa, Jiří. *„Chile - stručná historie států“*. Praha: Libri, 2006.

Maier, Dieter. *„Colonia Dignidad. Auf den Spuren eines deutschen Verbrechens in Chile“*. Stuttgart: Schmetterling Verlag GmbH, 2016.

Rückert, Horst. *„Das Blendwerk, Von der „Colonia Dignidad“ zur „Villa Baviera“*. Mnichov: A1 Verlag GmbH, 2014.

Štampach, Odilo Ivan. *„Přehled religionistiky“*. Praha: Portál, 2008.

Akademické články a akademická periodika

Brown, Cynthia. *„Human Rights and the ‘Politics of Agreements’. Chile during President Aylwin’s First Year“*. Americas Watch, (červenec 1991). Dostupné z: <https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/Chile917.pdf>. (staženo 29.4.2019).

Falconer, Bruce. *„The Torture Colony“*. The American Scholar, Washington 77, č. 4. (1.9.2008): s. 33-53.

Rosenberg, Peter. *„Deutsche Minderheiten in Lateinamerika“*. (Frankfurt Oder, 2001).

Salgado, Catalina Gaete. *„Journalistic memory work and transitional justice in Chile: The case of the declassification of the Colonia Dignidad archives in Berlin“*. Journalism (5.12.2018). s. 1-19. Dostupné z: <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/1464884918817021?journalCode=joua>. (staženo 8.4.2019).

Běžná periodika a zpravodajské servery

„20 Jahre Haft für Paul Schäfer“. Webové stránky *Der Tagesspiegel*. (25.5.2006). Dostupné z: <https://www.tagesspiegel.de/gesellschaft/panorama/colonia-dignidad-20-jahre-haft-fuer-paul-schaefer/714920.html>. (staženo 15.3.2019).

„Argentinien liefert Paul Schäfer an Chile aus“. Webové stránky *Neue Zürcher Zeitung*. Dostupné z: <https://www.nzz.ch/articleCNV4D-1.106417>. (staženo 1.3.2019).

„Aus einem Geisterhaus“, Der Spiegel 48. (25.11.1991). Dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-13492281.html>. (staženo 1.4.2019).

Davison, Phil. „Paul Schäfer: Nazi colonel who established an anti-Semitic colony in Chile after the war“. Webové stránky *Independent.co.uk*. (24.5.2010). Dostupné z: <https://www.independent.co.uk/news/obituaries/paul-sch-fer-nazi-colonel-who-established-an-anti-semitic-colony-in-chile-after-the-war-1981014.html>. (staženo 10.3.2019).

„Doctor of German cult ‚Colonia Dignidad‘ avoids prison sentence“. Webové stránky *Deutsche Welle*, (26.9.2018). Dostupné z: <https://www.dw.com/en/doctor-of-german-cult-colonia-dignidad-avoids-prison-sentence/a-45632804>. (staženo 20.4.2019).

Faiola, Anthony. „The Sins of a Would-Be Saint; German Preacher Accused of Sex Crimes in Chilean Cult“. The Washington Post. (26.6.1997). Dostupné z: https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1997/07/26/the-sins-of-a-would-be-saint/178ee4ca-d43f-4806-bcf1-3869d0eef176/?utm_term=.cfb2c9ed382b. (staženo 8.4.2019).

„Freie Volksmission in Krefeld distanziert sich von Colonia Dignidad“. Webové stránky *Westdeutsche Zeitung*. (21.12.2011). Dostupné z: https://www.wz.de/nrw/krefeld/freievolksmission-in-krefeld-distanziert-sich-von-colonia-dignidad_aid-30518657. (staženo 10.4.2019).

Fuchs, Richard A. „Die Akte ‚Colonia Dignidad‘ wird geöffnet“. Webové stránky *Deutsche Welle*. (27.4.2016). Dostupné z: <https://www.dw.com/de/die-akte-colonia-dignidad-wird-ge%C3%B6ffnet/a-19216664>. (staženo 20.4.2019).

„Germany seeks extradition of Nazi sex paedophile doctor“. Webové stránky *The local.de*. (8.6.2016). Dostupné z: <https://www.thelocal.de/20160608/nazi-sect-doctor-to-face-german-jail-over-paedophilia-charges-colonia-dignidad-chile>. (staženo 18.3.2019).

Hollenbach, Michael. „Das Leben nach der Sekte“. Webové stránky *Deutschlandfunk Kultur*. (24.5.2014). Dostupné z: https://www.deutschlandfunkkultur.de/traumata-das-leben-nach-der-sekte.1278.de.html?dram:article_id=287257. (staženo 28.3.2019).

Knepper, Claudia. „Paul Schäfer, das Über- Ich der Colonia Dignidad, ist tot“. *Materialdienst, Zeitschrift für Religions - und Weltanschauungsfragen* 73, č. 6 (2010): s. 226-227.

Kotalík, Jakub. „Německý pederast zřídil v Chile kolonii hrůzy, z osadníků udělal roboty“. Webové stránky *iDNES.cz*. (10.4.2019). Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/sekta-colonia-dignidad.A160330_201501_zahranicni_jkk. (staženo 26.3.2019).

Krause, Charles A. „Colonia Dignidad: Nobody Comes, Nobody Goes Mystery Veils Colony in Chile“. The Washington Post. (11.2.1980). Dostupné z: https://www.washingtonpost.com/archive/politics/1980/02/11/colonia-dignidad-nobody-comes-nobody-goes-mystery-veils-colony-in-chile/6fbfe01c-9cc2-424e-a225-daf41296cb92/?noredirect=on&utm_term=.c97014425195. (staženo 15.3.2019).

„Paul Schäfer erneut in Chile verurteilt“. Webové stránky *Frankfurter Rundschau*. (11.7.2008). Dostupné z: <https://www.fr.de/politik/paul-schaefer-erneut-chile-verurteilt-11570983.html>. (staženo 15.3.2019).

„Paul Schäfer: Proteste bei Begräbnis“. Webové stránky *Stuttgarter Nachrichten*. (26.4.2010). Dostupné z: <https://www.stuttgarter-nachrichten.de/inhalt.colonia-dignidad-paul-schaefer-proteste-bei-begraebnis.3bfc746a-77d5-4f28-a3c9-87c67848b67b.html>. (staženo 15.3.2019).

„Paul Schäfer verurteilt“. Webové stránky *Westfälische Nachrichten*. (28.3.2008). Dostupné z: <https://www.wn.de/Muensterland/Kreis-Borken/Gronau/2008/03/Gronau-Paul-Schaefer-verurteilt>. (staženo 15.3.2019).

Peters, Sebastian. „Sektenarzt - Neue Spur nach Krefeld“. Webové stránky *Rheinische Post Online*. (31.5.2011). Dostupné z: https://rp-online.de/nrw/staedte/krefeld/sektenarzt-neue-spur-nach-krefeld_aid-9168483. (staženo 10.4.2019).

Pieper, Dietmar a Helene Zuber. „Die Pistole lag immer griffbereit“. *Der Spiegel* 33. (11.8.1997). Dostupné z: <https://www.spiegel.de/spiegel/print/d-8757880.html>. (staženo 28.3.2019).

Ronnenburger, Jan-Uwe. „Paul Schäfer: Das Ende einer Flucht“. *Stern*. (11.3.2005). Dostupné z: <https://www.stern.de/panorama/stern-crime/paul-schaefer-das-ende-einer-flucht-3543542.html>. (staženo 10.4.2019).

„Search for Mengele spotlights German colony in Chile“. Webové stránky *United Press International*. (11.2.1985). Dostupné z: <https://www.upi.com/Archives/1985/02/11/Search-for-Mengele-spotlights-German-colony-in-Chile/3737476946000/>. (staženo 18.3.2019).

„Zvěrstva v kolonii Dignidad ukončil až Pinochetův pád. Snaha odškodnit oběti ted' sílí v Chile i Německu.“. Webové stránky *ČT24*. (23.11.2017). Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2311630-zverstva-v-kolonii-dignidad-ukoncil-az-pinochetuv-pad-snaha-odskodnit-obeti-ted-sili-v>. (staženo 18.3.2019).

Internetové a ostatní zdroje

„Colonia Dignidad“. (dokumentární film). Režie José Maldavsky. Francie :Temps noir, 2006.

„Comunidad Hoy“. Oficiální webové stránky *Villa Baviera*. (2015). Dostupné z: <http://www.villabaviera.cl/quienes-somos/comunidad-hoy/>. (staženo 1.3.2019).

„Historia“. Oficiální webové stránky *Villa Baviera*. (2015). Dostupné z: <http://www.villabaviera.cl/quienes-somos/historia/>. (staženo 1.3.2019).

„Kolonie“. („Colonia Dignidad - Es gibt kein Zurück“). (Film). Režie Florian Gallenberger. Německo/Lucembursko/Francie, 2015.

„Patricio Aylwin justifies 1973 coup against Allende“. (Videozáznam). Dostupné z:

<https://www.youtube.com/watch?v=3n9M7EEDL1A>. (staženo 29.4.2019).

„*Wo Colonia Dignidad - Täter noch aktiv sind*“. (Dokument). ARD (*Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland*), 2017.

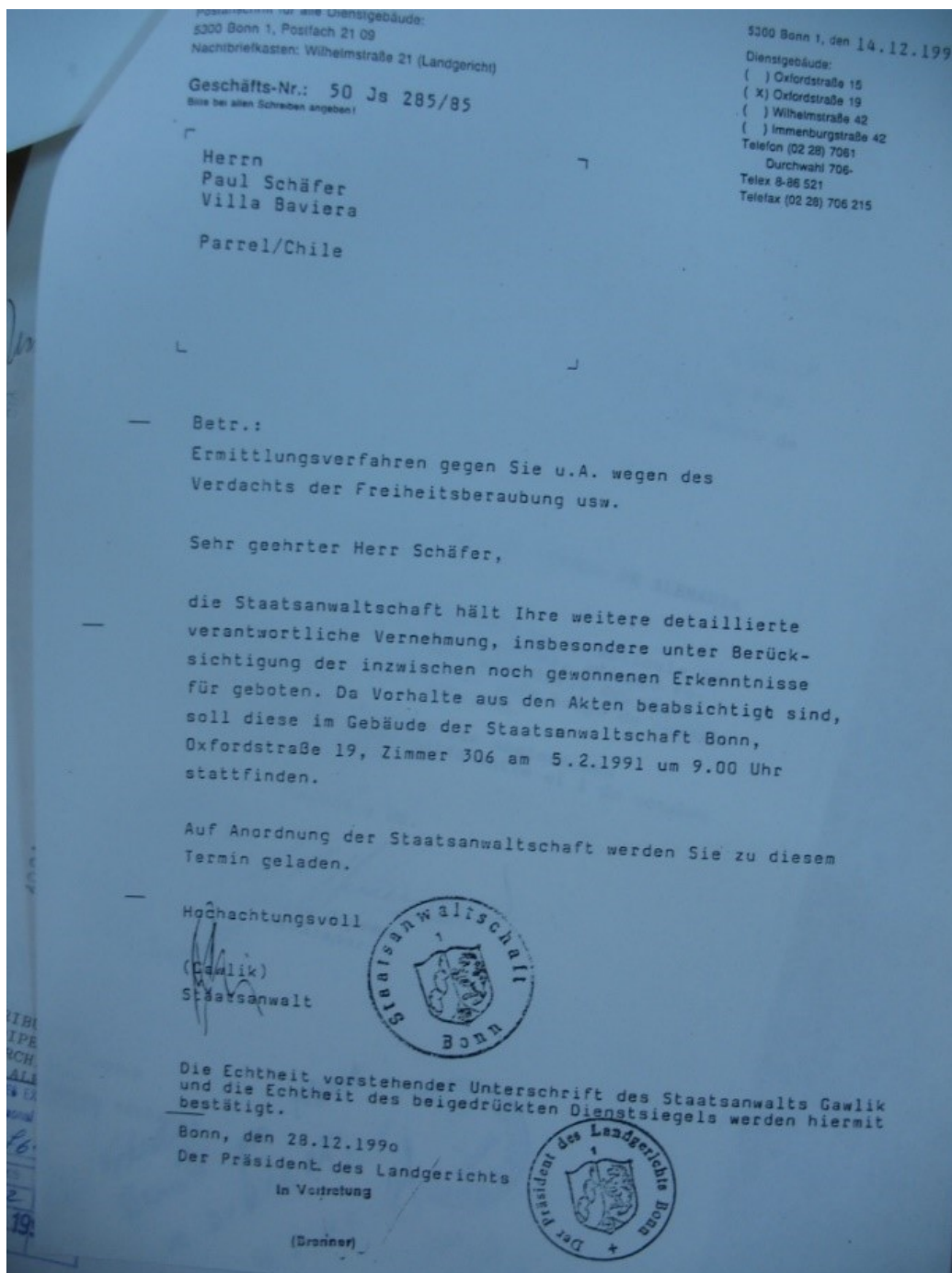
Seznam příloh

Příloha č. 1: Předvolání k výslechu pro Paula Schäfera od státního zástupce Gawlika. (1990). (Fotografie).

Příloha č. 2: Zpráva velvyslance a Generálního ředitele konzulárních a imigračních záležitostí Ricarda Concha Gazmuri v Chile, týkající se zadrženého Paula Schäfera, adresovaná velvyslanectví Spolkové republiky Německo. (26.5.2005). (Fotografie).

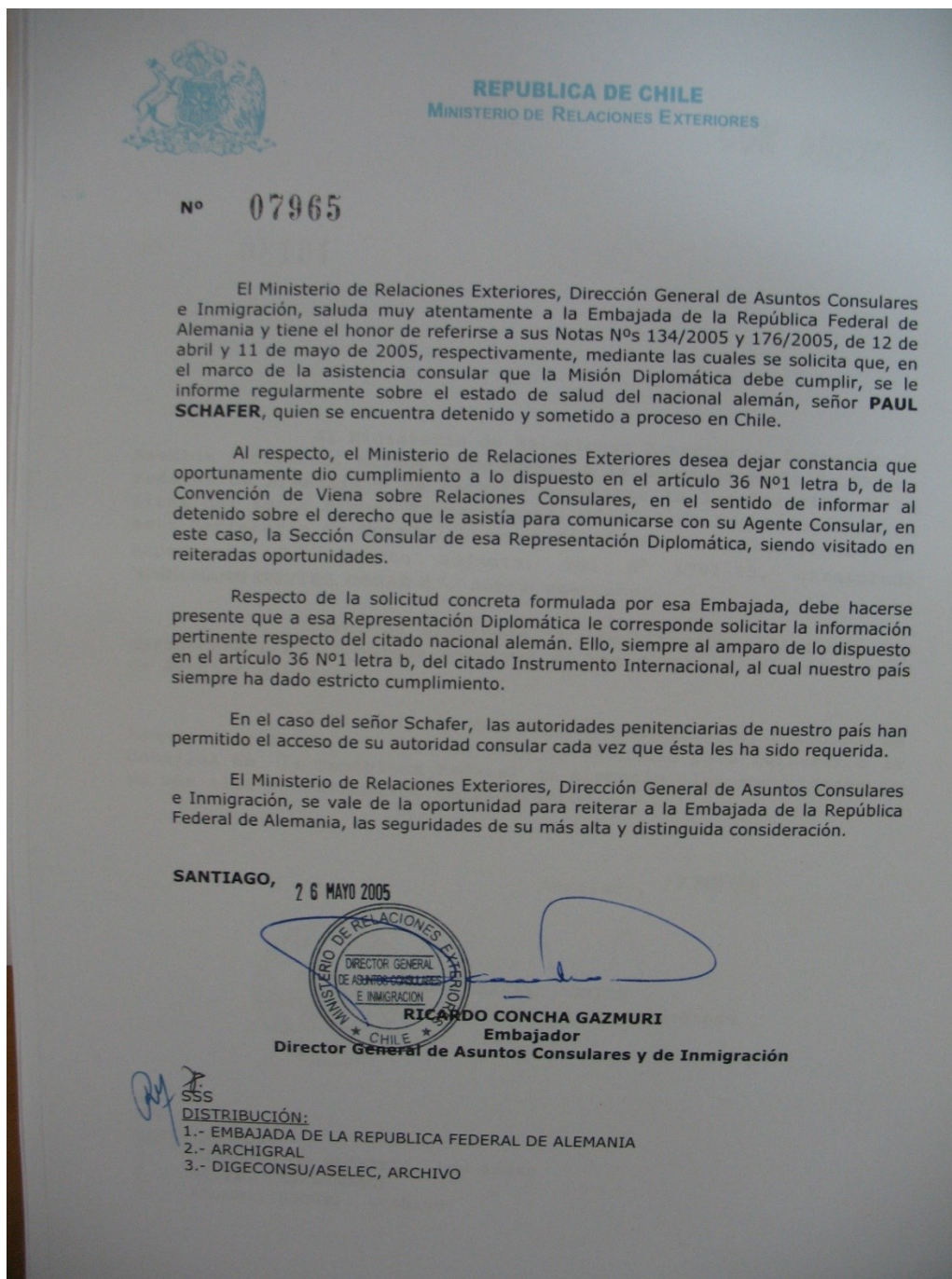
Přílohy

Příloha č. 1: Předvolání k výslechu pro Paula Schäfera od státního zástupce Gawlika. (1990).
(Fotografie).

Zdroj: Soukromá sbírka kopií archivních materiálů pana Jana Jindry: Hlavní historický archiv, Ministerstvo zahraničních věcí Chile, Zvláštní fond států, Velvyslanectví Chile v SRN, Dokumenty, Telex, Tajné dokumenty, období let 1990-2010. Oficiální název: „*Archivo General Histórico, Ministerio de Relaciones Exteriores de Chile. Fondo Países, Embachile, Red. Fed. Alemania, Oficios, Telex, Secretos Reservados, 1990-2010*“.

Příloha č. 2: Zpráva velvyslance a Generálního ředitele konzulárních a imigračních záležitostí Ricarda Concha Gazmuri v Chile, týkající se zadrženého Paula Schäfera, adresovaná velvyslanectví Spolkové republiky Německo. (26.5.2005). (Fotografie).

Zdroj: Soukromá sbírka kopií archivních materiálů pana Jana Jindry: Hlavní historický archiv, Ministerstvo zahraničních věcí Chile, Zvláštní fond států, Velvyslanectví Chile v SRN, Dokumenty, Telex, Tajné dokumenty, období let 1990-2010. Oficiální název: „*Archivo General Histórico, Ministerio de Relaciones Exteriores de Chile. Fondo Países, Embachile, Red. Fed. Alemania, Oficios, Telex, Secretos Reservados, 1990-2010*“.